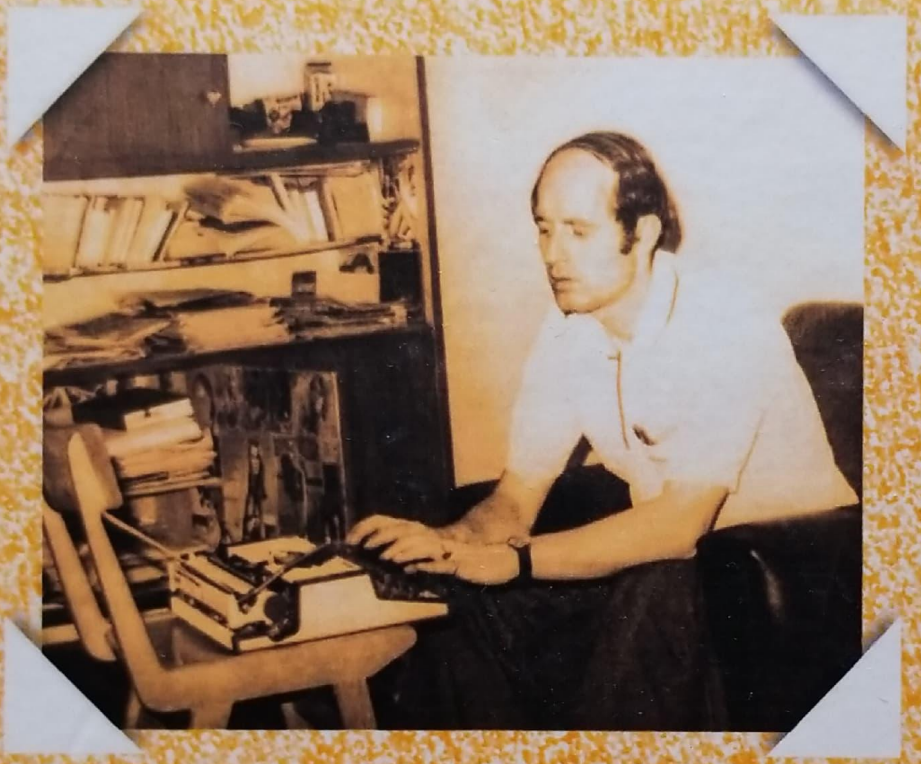

Knjiga sjećanja

Knjiga sjećanja

Čista bosanska duša

Vejsil Džanić

Knjiga sjećanja

Čista bosanska duša - Vejsil Džanić

Izdavač :

Senad Džanić

Dizajn i tehnička priprema :

Damir Bajramović

Tiraž :

200 primjeraka

CIP- Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.4 (497.6) - 1
821.163.4 (497.6) - 84
821.163.4 (497.6) - 94

DŽANIĆ, Vejsil

Knjiga sjećanja: Čista bosanska duša/ Vejsil Džanić,
- Zenica: Weling studio, 2015.
- 109 str.; ilustr.; 24 cm

ISBN 978-9958-791-11-6

COBiSS, BH - ID 22402566

Sjećanja

Čista bosanska duša

Ova knjiga je priča o jednom običnom čovjeku koji je svojim poštenjem i dobrotom ostavio trag u svima nama, knjiga o čovjeku koji nam jako nedostaje. Isto onako kako je volio ljude, tako je volio čitanje i pisanje. Kroz cijeli svoj život, život radnika u fabrici, koji nije bio nimalo lagan, istovremeno se bavio i pisanjem. Pisanje mu je predstavljalo svojevrstan bijeg u svijet mašte, svijet u kojem je priroda divna, a ljudi iskreni, pošteni baš kao i on, blagi i puni ljubavi.

O mome ocu, kao piscu, ne bih govorio. O tome će reći čitatelji jer to u ovom djelu i nije bilo u prvom planu. Namjera ove knjige je da čitaoca upozna, kako sa pisanjem moga oca, tako i sa njim samim, da prikaže običan radnički život u jednom, ne tako davnom, ali potpuno drugačijem vremenu, gdje su ljudske vrline bile na prvom mjestu.

Znam da mu je želja bila da izda svoju knjigu. U vrijeme dok je bio živ to je ostalo pusta želja, pošto je egzistencija porodice bila na prvom mjestu, a tek onda sve ostalo. Mi, njegova djeca, odlučili smo da mu ostvarimo ispunjenje želje koje je odavno zaslužio, a koje će i nama ostati kao poklon i sjećanje od njega.

Odlučili smo da to ne bude konvencionalna knjiga. Između pjesama će biti i slika, članaka iz novina, naših sjećanja, anegdota, zapisa njegovih prijatelja o njemu, tako da čitajući knjigu, onaj ko ga nije poznavao, počne sa laganim upoznavanjem. Cilj mi je da čitatelj sa zadnjom stranicom ima osjećaj da je upoznao jednog, naizgled običnog, ali u suštini - velikog čovjeka i jednu čistu, iskrenu, bosansku dušu.

I

Ponekad kad gledam svoju djevojčicu, kako se igra sa svojim igračkama, a pogotovo nekim sitnim predmetima koji niti su igračke, niti iko vidi njihovu svrhu osim nje same, a koje se ne smiju baciti, jer sve imaju neko svoje mjesto, tada mi otac uvijek padne na pamet. Onda svojoj kćeri sa ponosom kažem da je ista babo Vejsil. U svakom predmetu, da li odbačenom, starom, pokvarenom - nevažno, otac je nalazio svrhu. Sve je za njegla moglo biti od koristi i svi smo znali, ako nam fali kakav šaraf, dio za upaljač ili nešto slično, da će on to naći medju svojim kutijama i riješiti problem. A sa druge strane, mogao si zaraditi velikih problema ukoliko bi dirao nešto njegovo, a nisi ga pitao ili vratio na mjesto. Svojevremeno su

radnici u Željezari dobijali neke krpe za brisanje ruku, koje su bile ostaci od svakakvih odjevnih predmeta: hlača, mantila, košulja...

Sjećam se da je mami donosio dugmad koju je skidao sa tih krpa, a kako nije bio zadovoljan što su u kutiji, pa ne zna koliko je istih i koje su vrste, sortirao bi ih, prišivao uz karton i pravio fasciklu od njih, tako da sve bude pregledno i praktično za upotrebu.

II

Mnogo je volio pomagati ljudima i to mu je baš pričinjavalo veliko zadovoljstvo. Imao je svoju pisaću mašinu i kad bi nekome od prijatelja i rodbine trebalo otkucati zahtjev, molbu, žalbu ili nešto slično, svi bi se njemu obraćali. I danas, kad čujem zvuke pisaće mašine, na um mi pada on kako vješto kuca sa dva kažiprsta, onako ozbiljnog lica i sa pažnjom da ne bi šta pogriješio. Taj njegov humanizam se manifestovao i kroz njegov rad u *Crvenom Krstu* i dobrovoljno davanje krvi. Bio je dobrovoljni davalac krvi čitav svoj život i kako je bio jako tačan i precizan, mislim da je precizno, čak u dan, vadio krv kada bi došao njegov red, bojeći se da ne zakasni. Još uvijek se sjećam njegove plakete za 50-to davanje krvi i toga kako ju je s ponosom držao u regalu, što je činilo da smo i mi kao porodica bili ponosni zajedno s njim. To što je plaketa bila više pozlaćena nego zlatna nije umanjivalo naš ponos, jer je 50 davanja bio stvarno veliki broj, a on nije stao na tome. Pošto u CK nemaju nikakvu arhivu, tačan broj njegovih davanja krvi nemam, ali ako saznam i to ću napisati.

III

Jedna od njegovih osnovnih vrlina bilo je bezgranično poštenje, po čemu je je bio poznat i jako cijenjen, kako na poslu, tako i među komšijama i prijateljima. Sjećam se jedne anegdote o tome. Bio sam još dijete od nekih desetak godina, kada je jednog olujnog dana babo Vejsil utrčao u kuću sav mokar. Napolju je lila kiša i puhao olujan vjetar. Ispod jakne su mu bile njegove omiljene novine, „Politika", koju je redovno čitao, a savjesni trafikant je uvijek čuvao jedan obavezni primjerak sa Vejsilovim imenom, da se ne bi zagubile. Ništa od svega toga ne bi bilo čudno, da u žurbi i bježanju od nevremena, otac nije zaboravio platiti novine. Sjećam se izraza njegovog lica kada je to shvatio. Dograbio je jaknu i cipele, a onda i pored nagovaranja mame da sačeka, da se vrijeme malo smiri, jer takvo nevrijeme ne može trajati duže od pola sata, istrčao je napolje žureći prema trafici koja se nalazila ispod kina "29.novembar". Kada se vratio kući, sada već potpuno mokar, raspremio se i uzeo svoje novine dok se ne postavi ručak. Tada se i vrijeme smirilo, naglo kako je i počelo sunce je pomalo izvirilo kroz oblake i obasjalo sobu, ali ništa nije

moglo biti sjajnije od njegovog zadovoljstva i smiješka na licu. Uspio je da sačuva obraz! Ne daj Bože, da ta žena, od koje godinama uzima novine i pomisli da bi joj on ostao dužan.

IV

Sjećam se još i doba bankara Markovića, velike inflacije i čekova. Mislim da su svi, a najmanje 99 % štediša, prešli na te čekove i tako kupovali i plaćali kupljeno. Obzirom da je to bilo vrijeme velike i stalne inflacije, fazon sa čekovima je bio slijedeći, kada bi ste kupili cipele za neki iznos u dinarima u protuvrijednosti 100 DM (njemačkih maraka), taj ček bi prošao put kojim je trebao proći, a dok bi stigao na naplatu,tj. do toga da se vama taj iznos skine s plate, proteklo bi par mjeseci i taj iznos u DM bi bio puno manji. To je bila odlična prilika da ljudi nešto kupe, a plate kasnije i to puno jeftinije. Naravno, ova priča i nema neki zaplet. Moj babo Vejsil, uz sve naše uporno nagovaranje i molbe - ostao je neumoljiv! ON da koristi nešto takvo?! Da troši pare, a nije ih zaradio, pa još kad dodje naplata da to sve izgleda puno jeftinije?! Nikada!!! To je bila jedna velika kolektivna prevara i bez obzira što su svi učestvovali u njoj, babo Vejsil nije htio ni da čuje da ima išta s tim, a svi koji su se time služili - *nikako nisu bili potpuno ispravni.*

V

Kada je otišao u penziju, potpuno se posvetio pisanju aforizama i ukrštenica. Ukrštenice su mu bile više nego dobar hobi, pošto bi veći broj uspio i prodati, tako da mu je, pored penzije, rad na ukrštenicama bio i svojevrstan, stalni džeparac. Koliko se sjećam, jedna je koštala oko 6-7 KM. Kako nije bio mnogo vičan radu na računarima, obično je sve to radio ručno. Svaki dan bi uz pomoć olovke i linijara crtao tabele, a potrebne riječi je izvlačio iz svoje velike baze podataka, koju je naravno, pisao ručno, odnosno - otkucao na svojoj pisaćoj mašini. Kada bi mu ukrštenica bila objavljena, pažljivo bi čuvao primjerke iz novina koje bismo svi morali vidjeti i diviti se tome. Mislim da mu ne bi bilo drago što sam ovo napisao, ali šta mogu, baš tako je bilo.

VI

Puno je volio prirodu, tako da se svi sjećaju čestih peticija i žalbi koje je pisao kada je čuo da je odlučeno da se pored naše zgrade, ispod *Pošte 6*, na jednoj livadici počne praviti nova zgrada. Tu je bilo i nekog drveća, koje je zbog nečega bilo jako interesantno vrapcima, te bi nas

jutrom, njih stotine, budilo svojom, više galamom nego pjesmom. Tu smo, mi djeca, proveli lijepo djetinjstvo, pogotovo zimi, jer smo imali jednu malu nizbrdicu niz koju smo se sankali. Elem, na koji način i kako Bog sami zna, odlučili su posjeći to drveće i na silu ubaciti zgradu kojoj tu nikako nije bilo mjesto. Uprkos svemu, neki ljudi radi svog interesa i zarade, ipak su odlučili da je prave. Sjećam se dobro tog perioda kada je otac, kao Don Kihot našeg doba, jurišao na razne kancelarije i šaltere kao na vjetrenjače, kako je pisao žalbe za novine, nosio brojne peticije po komšiluku... Ali, kao i sve borbe tog tipa i ova njegova je završila porazom. I žao mi je što je tako bilo, pošto mi, njegovi bližnji, kao predstavnici svog vremena i njegovih novih običaja, nismo mu davali puno podrške. I danas, kad pišem o tome, malo mi je krivo što se baš tako desilo, a nikako se ne može ispraviti. Moram još da dodam da se Vejsil, moj otac i pored odgovaranja od ćorava posla i ubjeđivanja da uzalud troši vrijeme i stvara dušmane, nije pokolebao ni sekunde. Sve do zadnjeg trena bio je odlučan da se bori za ono sto je ispravno, ma kako on bio običan mali čovjek i ma kako to čudno drugima izgledalo.

Zbog ovakvih stvari, svi koji smo ga znali vidimo ga i danas kao velikog čovjeka i odajemo mu poštovanje, na ovaj način ga otimajući od zaborava. Tužno je samo što je danas jako malo ljudi sličnog karaktera. I svaki dan ih je sve manje, iako bi nam trebali takvi temelji društva a ne ovako pisano sjećanje, koje je ipak samo priča u koju treba više nevjerovati, nego vjerovati.

VII

Bilo je i nekih smiješnih anegdota sa njim. Sjećam se da smo bili na moru, u Neumu, u zeničkim bungalovima i da je te godine napravljen super moderni hotel „Sunce". Taj hotel je na ulazu u hol imao staklena vrata koja se sama otvaraju i zatvaraju. Ista takva bila su i na liftu, ali metalna! Moj mladji brat je imao oko 4-5 godina kada je protrčao kroz vrata u hol, a mome ocu je odmah na pameti bio lift sa vratima, koja bi brata mogla zgnječiti. Da li su stvarno mogla, nemam pojma. O tome danas odlučuju senzori a možda ih je i tada bilo. Ali ko bi to sve znao. Kako se ljudi obično uspaniče kada bi se djeci moglo nešto desiti, tako je i moj babo potrčao za malim Samirom. Baš u tom trenutku staklena vrata su se zatvorila! Sigurno već pogađate da se babo zabio u njih u punom trku, na čudjenje svih, pa i brata koji je stajao u holu ne znajući o čemu se radi. Ta scena mi je i danas u glavi, a osmijeh na licu (iako niko od nas nikada nije smio pričati o tome). Kada smo odrasli i poženili se, par puta sam to pomenuo ocu, ali je on negirao da se nešto takvo uopšte dogodilo. Valjda je od stida zaboravio, jer zaboga, gdje bi se to njemu moglo desiti! Ali, kada već pišemo o svemu, trebalo je i ovo zapisati.

VIII

Babo Vejsil je puno volio svoje sestre i braću. Bilo ih je devetoro! Veliku ljubav prema familiji prenio je i na nas, svoju djecu, pa je bilo nemoguće i zamisliti da se u godini dana bar nekoliko puta ne ode kod djeda i nane, da se ne obiđu tetke i amidže, a Boga mi i cijela mamina familija. Tako da bi opet na red došle tetke i dajdže, djed i nana, sa mamine strane. Najveći broj primjeraka ove knjige koje štampamo, podijelit ćemo brojnoj rodbini za uspomenu. Knjigu svi očekuju sa velikom dragošću i nestrpljenjem. Svima nam nedostaje naš babo Vejsil, poštovan i cijenjen kod svih koji su ga znali. I zato sam ponosan što ću kroz knjigu, ono što je najviše volio, i familiji i brojnim prijateljima moći pokloniti dio njega i njegove plemenite duše.

Senad Džanić

Prvi susret

Prvi susret i upoznavanje bila je uvertira u moj budući život u kome će me taj čovjek nadahnuti svojom životnom filozofijom i neiscrpnom snagom volje za život punim plućima.

Ruka u ruci, pomalo stidni pogledi se razmijeniše, neka atmosfera puna energije i već znam da će mi se svidjeti ...

Ta slika, jasna kao odlomak iz filma koji me se dojmio, nikada nije izblijedila. Jasna je i danas, nakon toliko vremena. Prošle su godine, šesnaestu brojim, a ja još uvijek vrtim isti film i oživljavam slike sa njegovim likom.

Bio je to otac mog supruga, moj "babo".

Život mi je donio to prijateljstvo koje se snažnim nitima uplelo i utkalo u mene, da bi vječno živjelo u meni, sve dok me ima. Nedostaje mi čak i ona zajednička kafa, onako „taman", ni jaka, ni rijetka... Samo je on znao pravu mjeru. Ne, ne pretjerujem... ostala je ta „džezva", baš ta ista, ali osim njega „mjeru niko ne zna"...

A život - donosi i odnosi, čovjek prešuti, ne preboli. Ima i takvih dana kada me stignu sjećanja, ugrizu suze... Stvari cijenim, ne po onome koliko vrijede, već po onome što mi znače.

Hvala ti "babo" što si protkao stazu i u mom životu, što si me obogatio svojom plemenitom naravi i beskrajnom ljubavlju, ostajući u mom sjećanju kao trajna, okrepljujuća uspomena.

Adisa Džanić

Časno je bilo živjeti s Babom

Prva stvar na koju pomislimo kada se sjetimo Babe, jeste - PRAVIČNOST I POŠTENJE. Uvijek si bio odan svojim idealima, ma koliko nerealni i zastarjeli bili u očima drugih.

Kako vrijeme odmiče, sve više shvatamo važnost tvojih stavova i uvjerenja. Baš te vrijednosti želimo prenijeti na tvoje unuke, učeći ih istinskim ljudskim vrlinama, onako kako si ti nas učio.

Tvoj neprikosnoveni osjećaj za pravdu želimo ostaviti njima – TVOJIM POTOMCIMA, kao neprocjenjivu životnu baštinu.

Obećavamo da ćemo učiniti sve da tvoja ideja o ISKONSKIM LJUDSKIM VRIJEDNOSTIMA bude svakodnevna vodilja svima nama.

Hvala ti na svakom trenutku provedenom s tobom, jer "Časno je bilo živjeti s Babom."

Damir Džanić

Ko je bio Vejsil Džanić ?

Imala sam tu čast da mi je Vejsil Džanić bio dajdža, ali prije svega i veliki prijatelj i moj najdraži pisac, fotograf... jednostavnije rečeno, bio je moj uzor! Čime god se moj dajdža -prijatelj bavio, u svemu je bio uspješan kao da ga je sam Bog stvorio za sve. Ono što ga je najviše krasilo je to da je bio ČOVJEK. Uvijek je svakoga znao nasmijati, za svakoga je znao naći lijepu riječ, bez obzira na naciju i generaciju. Uvijek je kod sebe imao neki slatkiš, crtež, stih, pa i olovku, čime je donosio osmijeh na dječija lica. Kako je onda bilo moguće ne voljeti takvog čovjeka?!

U ratnim danima, kada su stizale vijesti, sve gore od gorih, i kada je moja duša vrištala od bola, samo dajdžini stihovi su znali taj bol umanjiti. Eh da, pisanje je bilo njegova velika ljubav, knjiga je bila njegov veliki san. Nažalost, otišao je, a da mu se njegov najveći san za života nije ostvario. Zapravo, možda se i mogao ostvariti, ali dajdža bi u tom slučaju morao preći na "njihovu stranu", biti kao oni. Ne, radije je ostao dosljedan sebi, ostao on, a taj san je ostavio da sačeka neki bolji trenutak, kada će se na pošten način moći ostvariti. Da, i poštenje je jedna od brojnih osobina koje su ga krasile. U amanet nam je ostavio svoju literaturu, onako čistu i urednu, i danas se njegov san napokon ostvaruje.

Žao mi je, dajdža, što se tvoj san ostvaruje tek poslije tvoje smrti, ali s ponosom mogu reći da će tvoj lik i djelo živjeti vječno.

Hvala Ti Bože, što sam ga u svom životu imala.

Dženana Hodžić Mehić

Mali čovjek - Velika ličnost

Nemam riječi kojom bih mogla opisati život sa tako velikim čovjekom kakav je bio moj rahmetli otac. Rođen je kao mali čovjek, ali u duši je bio velika ličnost. Njegove riječi, a i njegova djela mogu nam pokazati samo onaj pravi put kroz život.

Kada uzmem olovku u ruku odmah mi kroz misli prođe njegov lik, jer je on sa olovkom čuda činio i mnoge ljude svojim pjesmama usrećio.

Senada Džanić

...jer sam imala Ljubav...

Obasjan životom bio je svako ko je poznavao Vejsila. Imala sam sreću i dar od Boga da 43 godine živim sa čovjekom, koji je bio bogat duhom, koji je imao mudrost glave, ali i srca, takta da nekome nešto kaže i dokaže, a da od njega ne napravi neprijatelja.

Živjela sam sa čovjekom, koji je imao ne samo veliku fizičku i moralnu snagu, nego je nije ni zloupotrebio. To je mom Vejsilu još više davalo na vrijednosti; BISTROM RJEČITOM i MUDROM MUŽU, OCU, KOMŠIJI, PRIJATELJU i KOLEGI.

Velika i prava ljubav mi se desila sa sedamnest godina, ali Vejsilova prava ljubav pokazala je pravu snagu i od nas slabih ljudi napravila stvorenja, koja se ne boje promjena, nesreća, bolesti, života ali ni smrti. Učio si mene, ali i sve oko nas, da samo onaj ko umije taj i lakše živi, lakše boluje i umire. Učio si nas radosti i darivao nam je, onako kako samo dobar, strpljiv i pametan čovjek može.

Trenuci iskrene radosti nisu bili rijetki i oni će ostati u meni i našoj djeci zauvijek, kao sjaj koji ništa ne može zamračiti.

Ova knjiga je samo mali dio onoga što si ti umio, što si želio i koliko si se trudio. Nažalost, svako ko se rodi mora i da "ode". Ja danas ne plačem, jer moje ljubavi nema. Sretna sam jer sam imala ljubav tokom ovih prelijepih godina.

Zauvijek tvoja Zuhra..

Pjesme moje

Pjesme moje

O pjesme moje
Djela moga uma
Ja vas štitim hrabro
K'o mladunče puma

Misao mi često
Kroz prostranstva leti
Šeta se kroz svemir
Dok se nečeg sjeti

Svoje pjesme pišem
Iskreno od srca
Da su svakom jasne
K'o biserna zrnca

Filozofske misli
Pa ni riječi strane
Kroz vas pjesme moje
Neće biti tkane

Da čitalac svaki
Razumije lako
Pisaću kroz rimu
Drukčije nikako

Sjećanje

Sjećam se jedne šume
I malog proplanka u njoj
Gdje smo vodeći ljubav
Živjeli život svoj.

Paprat nam jorgan bila
A dušek - mahovina
Ja sam želio kćerku
Ti htjede da imaš sina

Prepletoše nam se tijela
Uz divnu pjesmu slavuja
Gorjesmo u strasnom grču
Dok vjetar lišće leluja
Sad imamo kćerku i sina
Ispunjen nam je san
I kao onda na proplanku
Živimo jedan savršen dan.

Kad ljubav zgasne

Plamen ljubavi bukti mi u srcu
A tijelo moje postaje žar
Zbog tebe djevojko tamne kose
U mojoj glavi – pravi dar-mar

Pruži mi usne da ljubim ih strasno
Dok milujem tvoje tijelo
Nek tvoja vatra moju gasi
Dođi da ljubim lice bijelo
Jer kada prođe ljubavni žar
Onda ni život više ne vrijedi
Srce će tada postati hladno
Ko sjeverno more kada zaledi

Ispred kamina

Večeras uz topli kamin sjedim
Dok iz odžaka dim se vije
Čitam naglas priče i vidim
Moj mali brat se veselo smije

U kaminu vatrica gori
Drvo polako postaje žar
Uz toplu vatru mačak leži
Dobro olinjao mršav i star

Svud okolo snijeg je dubok
Hladan vjetar vije
Djed sam stari brke gladim
Uz kamin me knjiga grije

Kad zapada snježak bijeli
I napravi pokrov travi
Sa unukom kraj kamina
Ja provodim odmor pravi

Noć na selu

Peć od zemlje u ćošku
Majka po vatri džara
Baka dječici priča
Il' s djedom razgovara

Zemljan je lonac na plati
Grah se u njemu grije
U rudniku otac se pati
Još s posla došao nije

Noć se polako prikrada
Da tamom sve obavije
Utihle koke zatvaram
Dok nisu pristigle lije

Sestra je našu Šarulju
Pomuzla u ovom satu
Deda u ćošku plete
Čarape mome bratu

Kad otac dođe kući
I vrijeme za kafu bude
Majka mu večeru sprema
Dok djeca kroz snove blude

Predvečerje

Sakrilo se sunce žarko
Na zapadu pod oblake
I na prozor moje kuće
Prosulo je tople zrake

Dok se ono u daljini
Za oblake tamne skriva
Mrak lagano već počinje
Malo selo da pokriva

U malenim kućicama
Svjetiljke se prve pale
Stidljiv mjesec ispod neba
Sipi svjetlost na mahale

Tad iznova pjeva život
U veselom mome selu
I uz šalu pjesmu igru
Omladina žuri sjelu

Prošla je mladost

Toliko godina prođe
A meni žao nije
Danas sam čio k'o nekad
Radost mi lice grije

Opet kroz deset godina
Svratiću u kafanu
Igrati uz muziku dobru
I piti u susret danu

Opet će moje pero
Kao i do sad pjesme da piše
A ja ću i dalje biti veseljak
Sve dok mi živo srce diše

Ponoć je odavno prošla
Ljepojka piće služi
Srce veselo bije
Za prošlim neće da tuži

Prvi snijeg

Snijeg zapada po našim poljima
A planine još se više bijele
Iz daljine primiče se zima
Pod snijegom se povijaju jele

Snijeg je dubok po poljima našim
U planini čovjeku do pasa
Na poljima već mir zimski vlada
U planini samo vuk se glasa

Lija dođe sve do samog sela
Primiče se brvnu na potoku
Već par dana kako nije jela
Hoće masnu da ulovi koku

Malen zečić pod grmom se krije
Svu je koru ogulio gladan
Divlji vepar tvrdu zemlju rije
Žira traži sav mršav i jadan

I brz jelen sad se sporo kreće
K'o djevojka kada selom šeta
Travu traži pod dubokim snijegom
Sanjajući neka davna ljeta

Ramazanski Bajram

Ja poranih još prije sabaha
I abdestih svoje sneno tijelo
Osjetih se tada mnogo lakšim
Pa obukoh Bajramsko odijelo

Sabah klanjah, porodicu budim
Da obuku Bajramska odijela
Uzmu abdest, tespihe pripreme
Pa na Bajram namaz da se krene

S minareta ezan odjekuje
Na Bajramski namaz sve poziva
Sa radošću u safove stasmo
Bajram namaz veseli klanjamo

Saslušasmo Bajramsku besjedu
Dok svakom se u pogledu iskri
Jedni drugim Bajram čestitamo
I pucnjima praznik najavismo

Uto bahnuše djeca na vrata
Obučena u Bajramska ruha
Ruke ljube i kažu nam svima:
Bajram Šerif i Mubarek Olsun!

Poljubim ih u vesela čela
I otvaram kesu sa sitnišem
Darujem ih ponekom paricom
Bombonama ili sa slatkišem

Komšija mi sa hanumom dođe
Da Bajramske kušamo baklave
Kahvu pismo eglen otvaramo
I šerbetom priču zalivamo

Tri će dana veselja da traje
Kad dođemo s' mezarja predaka
Jedni ćemo drugim čestitati
Uz učenje Kuranskih redaka

Rijeka moje mladosti

O draga rijeko Bosno
Rijeko moje mladosti i starosti
Uz tvoje zelene obale
Živjeh tuge svoje i radosti

Bistra si bila rijeko Bosno
Kao majčine suze radosnice
Pio sam kao djete tvoju vodu
Plivao u njoj ogledao lice

Kupah se na ušćima pritoka,
Usore lijepe, zelene Spreče
A danas od njih dvije
Ka tebi samo trulež teče

Danas je plačno srce moje
Jer tvoja voda tužno romori
Zovući svako humano biće
Da se i za tvoj život bori

Budi nam ponovo rijeka bistra
Obala punih rijetkih ptica
Neka te naša djeca piju
I tobom miju svoja lica

Sjećanje

Četiri su prošla duga desetljeća
Godine su prošle, vrijeme k'o da stoji
Od poljupca onog davnog pramaljeća
Još osjećam dodir sa usana tvojih

U mislima često mrsim tvoju kosu
Pogled crnog oka i sada me prati
Kosa poput zlata kroz prste se prosu
Eh kada bi vrijeme moglo da se vrati

Još osjećam dodir tvojih bijelih grudi
Milovanju našem nije kraja bilo
Uživasmo mladi presretni i ludi
Kada bi mi snena padala u krilo

Mislili smo našoj sreći nema kraja
Oboje smo bili kao jedno tijelo
Život nam je bio poput pravog raja
Ljubav nam oboma ozarila čelo

Al' zavidni ljudi srušiše nam sreću
Kad sjećanja minu ostane još sjeta
Nikada te moći prežaliti neću
Ljubomore radi i pakosti svijeta

Nigdje ljepšeg vilajeta

Svu Evropu ja sam proš'o
I gradove cijelog svijeta
Al' ne nađoh nigdje Bosne
Nigdje ljepšeg vilajeta

Svaki grad je bajka nova
Svaki ljepši i od snova
O svakome priča stara -
Nema ljepšeg od Mostara

Još kad behar zamiriše
Kroz voćnjake avlije
Sve u meni zatreperi
Od sve jače nostalgije

Tešanj-grade pun ašlama
Divnih cura-šećerlama
Gradačac je prepun šljiva
A Modriča plodnih njiva

Na tri rijeke Doboj stao
Pa ljepotom zablistao
Grad Zenica grad čelika
Banjaluka ašikluka

Sarajevo grad je slavan
Carigrad mu ravan nije
Sa gradova pokraj Drine
Svako jutro sunce sine

Bosanske su rijeke bistre
Ljepše nego biser-niske
A planine zelen-gore
Ljepše i od rujne zore

Sevdalinka svud se ori
Svud' ašikluk kolo graja
Svud' uz kahvu razgovori
Nigdje bolan takvog raja

Bosna nam je merhametli
Lijepa zimi lijepa ljeti
K'o u Bosni nije bio
K'o da nije ni živio

Senadova svadba

Bogoljube evo novo pismo
Jer se vala dugo čuli nismo
U studiju sve za zdravlje pitam
Svome sinu na braku čestitam
U subotu u brak je stupio
Divnu snahu nama dovodio
I majka mu čestita na braku
Lijep im život želi i nafaku
Da imaju djece kol'ko žele
Snahi svekar i svekrva vele
Prijan Midho i prija Ševala
Lijepo svate dočekaše vala
Sve prisutne dobro ugostili
I sa pjesmom svakog ispratili
Pomogli im rođaci komšije
Takve svadbe dugo bilo nije
Točilo se vino štok rakija
Svako pio ono što mu prija
Kum i kuma na visini bili
Mladencima poklone kupili
Mladence su mnogi darivali
I na mladi meni čestitali
Pedesetak auta je bilo
Do Nemile svate prebacilo
U Nemili prava fešta bila
U hotelu svadba se slavila
Osoblje je sve uslužno bilo
Svakog svata brzo uslužilo
Tu veselju nije bilo kraja

Po stolovima igrala je raja
Svi su svati na visini bili
Do dva sata pili i šizili
Prijatelju svome ja sam bio
Opet me je dobro ugostio
Par komšija također je bilo
Pečenjem se jarećim gostilo
Harmonikaš pjesme nam pratio
Njemu bih se prvom zahvalio
Kraće vrijeme isključen sam bio
Dok sam ovu pjesmu sastavio
Nazif češće da jare okreće
Kod žena bi im'o više sreće
Sve pozdravljam svate i komšije
Nek' im život teče veselije
Pozdrav šalje i Zuhra svekrva
Lijepe želje svima upućuje
I svakoga ko „Šadrvan" čuje

Objavljeno u „Šadrvanu", Radio Ze, juna 1997.

Unuk zavodnik

Moj unuk Dino prava je faca
Čitav dan glumi smiješnog pajaca
Za njega zabrana uopšte ne važi
On samo odrasle djevojke traži

Od dajdže oteo lijepu Merimu
Da bi je volio jednu zimu
Onda zagleda Sunitu stariju
Pa je i sa njom imao havariju

Dino se s odraslim uvijek druži
Vaspitačice u Obdaništu non-stop tuži
Sad mu je djevojka plavuša Minka
Zbog nje je počeo i da se šminka

Razne mangupluke Dino sprema
A četiri godine još uvijek nema
Mada je Dino mangup i vrag
Djedu i nani unuk je drag

Unuka Nadina

Svaki joj korak mudar i lak
Iako Nadina još nije đak
Tek joj je prvi rođendan
A već je pravi vragolan

Voli kad je u naručju njišem
Onda me ometa kada pišem
Već bih joj dvaput pokaz'o vrata
Da nije tako umiljata

Mudrica često zagrli mene
Da lakše trpim hirove njene
Dječjom pusicom prilazi piscu
Kada je ostavi na mome licu

Sretna je, želim kazati svima
Kada od drugih poklone prima
Tada od sreće sva zablista
Pusica svakom pošalje trista

Sehur

Prvi dan je posta Ramazana
Vesela je majka i radosna nana
Za sehur nam naša majka mila
Dobra stara jela pripremila

To su jela naših predaka
Burek pita i sutlija slatka
Sogan dolma i čorba begova
Baš trpeza iz dječijih snova

Naša majka jela će služiti
Svi ćemo se lijepo pogostiti
Sestra Zejna Kur-an čitati
A mi za njom redom aminati

A kad ezan s munare poleti
Svi u kući abdest će uzeti
U saff ćemo svi za babom stati
Rani sabah s radošću klanjati

Sa sehurom mi post započesmo
Obavezu na sebe uzesmo
Da bi bili po božijoj mjeri
Vraćamo se iskonu i vjeri

Dragoj majci

Dok stihove pišem ove
Tebi majko misli hrle
Kad će opet moje ruke
Tebe nježno da zagrle

K'o ti sada mjesto mene
Drva nosi ogrjev sprema
Znam tužno je srce tvoje
Jer kraj tebe djece nema

U tuđem si domu majko
U duši ti tuga vlada
Tuđa djeca tebe služe
A ti željna svoga grada

Duša ti se pita sada
S tvojom djecom šta će biti
Ako neko od nas strada
Nemoj majko suze liti

Vratićemo tebe majko
Na ognjište staro tvoje
Ponovo ćeš kao nekad
Da unuke zibaš svoje

Damirovo rođenje,

15. April 1978. Godine

Ustao sam rano na posao.
Zuhra se žalila na bolove, ali nije dala da izostanem sa posla. Ja sam otišao, a Zuhra se porodila u 10 sati i rodila muško dijete. Bila joj je bula Hilminica.

Ferid i Senada su išli na muštuluk, a sa njima su došle Sadeta i punica. Dosta svijeta je dolazilo cijeli dan, a ja sam išao kupovati neke stvari, između ostalog i bombonjeru za Zuhru, ali je nisam našao.

Uveče su dolazili Ferid i Zineta a kasnije Fadil i Ševala. Halil je ostao na prenoćištu, a Ferid donio buket tulipana.

Pouke o Titu

Ja imam sina Damira
Koji tek tri godine ima
Al' to je ono vrijeme
Kada se Znanje prima

I zato svakoga dana
Pjevam mu i pričam o Titu
Dok Damir u malom krilu
Drži njegovu sliku

Damir još mnoge stvari
Nije u stanju da shvati
I zato priči o Titu
Svaki dan se vratim

Kad pitam o Titu sina svog
Da vidim da li se vara
Bio je vođa naroda svóg,
Sin mi bez greške odgovara

Dobroj nani

Na koljenu svome starom
Unučiće nana njiše
I čita im o junaštvu
Iz pjesama koje piše

Vi ste djeca mog Senada
Što za zemlju Bosnu pade
Za odbranu Tešanj.grada
Život mladi hrabro dade

Dobio je ljiljan zlatni
Za junačka djela svoja
Odužio dug je ratni
Još na Ušću kraj Doboja

Allah mu je hrabrost dao
Dva je tenka uništio
Za strah nikad nije znao
Tu je život izgubio

Uči nana sinu dovu
Kraj unuka svoga sjeda
Jetim ne da da ga zovu
Sve dok njeno oko gleda

Unucima

Ostario sam, šta da se radi
I imam već petoro unučadi
Najstariji je Dino i najveći
Uspješno završio već razred treći

Za njim je Nadina stala u red
I ona odličnim završi razred
A k'o me za treće unuče pita
Prije rođena to je Sanita

I unuk četvrti Kenan se rodi
Odskoro i on čilo hodi
Peta je unuka vesela Sara
Što često nasmije mene stara

Kad pjesmom i igrom blažim muke
Unuci igraju dižući ruke
Vrte se tako k'o pravi zvrk
Dok djedu od radosti igra brk

Al' pošto vrijeme brzo leti
Ovu im pjesmu djed posveti
Koja će da ih kroz život prati
Ako se djed iz Tuzle ne vrati

Pjesma Bosni

Bosno moja puna si vrleti
Lijepa ti si i zimi i ljeti
Svud' po tebi pjesma odjekuje
Danju noću odasvud se čuje

U tebi je šeher Sarajevo
Mnogi pjesnik stihom ga opjev'o
Opjevao izvor rijeke Bosne
I Sarajke djevojke ponosne

Sve imaju duge bujne kose
I ljepotom pravom se ponose
Kad očima crnim pogledaju
Sva momačka srca zaigraju

Kad Sarajke zapjevaju pjesmu
I slavuji ućute se tada
Dok slušaju kako sevdalinka
Razgaljuje redom srca mlada

Najljepša si Bosno najmilija
Iznad tebe kad mjesec zasija
Sarajke se sokakom šetaju
Svog dragana pjesmom dozivaju

Kruščica

Poezijo ti si nadahnuće
Kad daleko nađem se od kuće
Podaleko od zeničkog smoga
Sve je lijepo i više od toga

Oj pjesniče u Kruščicu hitaj
Jer te pjesmom čak i slavuj zove
O ljepoti njenoj i ne pitaj
Ona će ti ostvariti snove

Svud okolo bukve i hrastovi
A kroz šumu potočić žubori
Ovdje nema mašina ni smoga
Oj Kruščico ti si dar od Boga

Kroz šumu su staze i putići
Mahovina ko postelja služi
Kada dođu cure i mladići
Kad se ljubav s mladošću udruži

Bujne šume bogata priroda
Tiho teče bistra brza voda
Mjesečinom kad je obasjana
Kruščica je kao vila bajna

Moj Zavičaj

Na malom zelenom brijegu
Sve dok se pogled pruža
Sniva prelijepo selo
K'o buket šarenih ruža

Između kućica protiče
Veseo potočić mali
U njegovoj bistroj vodi
Dječaci razdragani

I ja u mladosti svojoj
Kraj njega nađoh se često
Vuklo me svojom ljepotom
To pravo rajsko mjesto

U Bosni je najljepši šeher
Taj divni mirisni kraj
Oduvijek bio i biće
Moj dragi zavičaj

Titov odlazak

Tog jutra smo ustali prilično rano.
Zuhra, punica, ja i Fikretovica sa Senadom, otišli smo u Kozarce, ali Dajdžu nismo našli kod kuće. Tu sam napravio dosta snimaka i sve uspio odmah naplatiti. Zuhra je, na jedvite jade, i otišla i došla, jer je stvarno bila bolesna.

Kad smo došli kući, upravo smo počeli kafenisati kad je radio u 19 h javio da je preminuo drug Tito! Bio je to pravi šok. Svi smo zanijemili od iznenađenja i dugo nismo uspjeli progovoriti ni riječ. Nijemo smo slušali vijesti sve do 23h, a ja sam počeo da pišem pjesmu o Titovoj smrti.

Slijedeće jutro smo opet počeli sa vijestima, zatim smo pakovali stvari i otišli kod Fikre. U Doboju smo čitav sat čekali autobus, pa sam imao vremena potražiti "Politiku" sa najnovijim vijestima, ali je nigdje nisam mogao naći. Od Doboja do Zenice, na radiju smo slušali prenos o ispraćaju tijela druga Tita, iz Ljubljane do Beograda. U autobusu su svi bili plačni i vladala je tišina. I kiša je padala čitav dan, tako da smo pokisli čekajući gradski autobus. Kada smo došli kući, pred spavanje sam pročitao novine sa najnovijim vijestima.

Ujutro, ja sam otišao na posao a Zuhra kod doktora. Taj dan na poslu smo udarnički radili, a potom održali komemorativnu sjednicu i na kraju, minutom ćutanja odali poštu preminulom drugu Titu.

Čelična zakletva

Dok Jugoslavija nije suze krila
Praštajući se od voljenog Tita
Čeličana iz Zeničke željezare
Čeličnu zakletvu je lila

Osmoga maja u tri sata
Poteče iz peći vruća talina·
Uspomena na našeg brata
Na, ove zemlje, najvećeg sina

Dva čelična ingota nova
U povijesnom trenutku se liju
Nad njima data je zakletva Titu
Zeničkih metalurga sviju

Jedan putuje u Beograd
Kao vječni spomen Titu
Drugi će pred Čeličanom
Da sjeća na ličnost ponositu

Ova čelična zakletva
Još veće obaveze daje
Ići naprijed i samo naprijed
Ta vječna ideja – Titova je

Usnula priroda

Nestao miris je cvijeća
Suši se zelena trava
S drveća opada lišće
Umorna priroda spava

Sjaj sunca sve blaži
I sve je kraći dan
Medvjed već brlog traži
Da sniva zimski san

Malena lasta se sprema
Na dalek topli jug
A sa njom krilo uz krilo
I njezin pernati drug

Jež je kućicu spremio
Navuko lješnika i lista
Sada je ušuškan toplo
Pa da je snjegova trista

Priroda sva će da spava
Dok bude pod bijelim snijegom
Stišan je cvrkut ptica
Potočić drijema pod brijegom

Hvala Rabbu jedinome

Od Mašrika do Magreba
Svuda gdje se ezan čuje
Gdje se Allah svemogući
I Muhammed resul štuje

Hvala Rabbu jedinome
Sve na sedždu njemu pada
Nek prestane zulum svaki
Nek na zemlji mir zavlada

Neka svaki rob Allahov
Ima pedalj svoga neba
Pjesmu svoju zemlju svoju
I sve ono što mu treba

Pred Rabbom smo svi jednaki
Tako časni Kuran veli
Bili crni ili žuti
Il' crveni ili bijeli

Pošten budi dobro čini
Po Rabbovom putu hodi
Pa će Allah svemogući
Vječnoj sreći da te vodi

Pjesma proljeću

Doletjele male laste
Sa dalekog juga
Vesele su svuda lete
Poslije puta duga

Voćnjaci su procvjetali
Behar miris pruža
Beharu se pridružuje
Miris divljih ruža

Zeleni se šumica
Od mladoga lista
A kroz polje zeleno
Potočić se blista

Na proplanku usred šume
Pastir čuva stado svoje
A za njega u šumici
Slavuj divne pjesme poje

Moj pradjed

Moj pradjed još uvijek živi
Vitalan, vedar i čio
Iako je u svom životu
Ponekad nesretan bio

Duga je njegova brada
Lice mu brkovi krase
Dječicu svoju voli
Kao i unuke, zna se

Često nas okupi čiča
Djecu i unuke svoje
Pa nam do kasno priča
Skoro kao da poje

Pa kad nam ispreda tako
Pričice kratke i duge
Srca nam igraju lako
Nestane svake tuge

Stotu je prešao davno
Bez štapa uspravan šeće
On ne zna šta je bolest
Umrijeti nikad neće

Zimska noć

Na hladnom klizavom drumu
Duge su zimske noći
Kad idem kroz polja i šumu
Kao da nikad neću doći

Snijeg je blistav i dubok
Sa neba lagano vije
Kroz polja vijuga potok
Kroz oblak mjesec se smije

Iz brloga i zečić kreće
Da kupus il' voćku traži
Valjda će imati sreće
Jer ga stomačić već draži

I teta lija u lov je pošla
Ali ne sretna kao zeko
U brlog topli nije došla
Jer ljuta gvožđa postavi neko

Iako hladna noć je baš lijepa
Mraz još uvijek stegao nije
Dok zvjerke svome leglu žure
Snijeg blista, Mjesec se smije

Povratak

Tu negda bijaše kuća moja
Okolo dvorište i cvijetna bašta
Ali poslije ratnoga boja
Moj dom ostade samo mašta

Četiri duge godine rata
Tu nije kročila noga moja
Kuću mi zapali crna granata
U toku ljutog krvavog boja

Danas u voćnjaku bujaju grane
Čardak je srušen, svud divlje grožđe
U mome srcu to su sve rane
Da li će tuga ikad da prođe

Na bunaru čekrk slomljen bludi
A nekad b'jaše dio raja
Sve su mi spalili zlobni ljudi
Ostade zgarište rodnog kraja

Al' opet se voćnjak uz grožđe budi
I pitku vodu bunar daje
U Pridjel se Gornji vraćaju ljudi
Mladi se jaganjci čuju iz staje

Koja je to zemlja

Koja to bješe zemlja
Što na Balkanu blista
Oduvijek bila je ljepša
Od drugih zemalja trista

Ne znam šta ljepše je u njoj
Polja il' rijeke, zelene planine
Ljepša je od same duge
Kad prekrasna na nebu sine

Ta zemlja je dragulj pravi
Sve ljepote ovoga svijeta
Ona sama u trenu pravi
U rano proljeće kad procvijeta

Ta zemlja je bolan Bosna
Prepuna je merhameta
Mala, lijepa al' prkosna
U njoj samo ljubav cvijeta

Najljepša je tokom maja
Samo cvijeće, cvrkut ptica
Na sve strane dečja graja
Svud okolo vedra lica

Izlazak sunca

K'o nikad u svom životu nije
Gledao izlazak sunca na selu
Taj ne može ni da zamisli
Takvu prelijepu sliku cijelu

Prije nego što toplo jutarnje sunce
Odjednom zasija usnulim selom
Odsvuda čuješ kako se ptice
Javljaju šumskom svijetu cijelom

I kada sunce počne da tjera
Onu nesretnu noćnu tminu
Ptičija pjesma će biti mjera
Koja će puniti svaku dolinu

Mome unuku

Ja imam malog unuka Dinu
Sa mnom uživa u čistom zraku
Često ga vodim u planinu
Taj se ne plaši čak ni u mraku

Voli da šeta kroz gustu šumu
Tako se nađe na jednoj smrči
Bockaju iglice po malom licu
Sad će da pazi kuda trči

Sutra će opet nestašan biti
I opet će svuda da se vere
U gustom žbunju voli se kriti
Jestive gljive već zna da bere

Djedu i nani Dino je sreća
I zato ga ona jako poželi
A on joj za uzvrat nabere cvijeća
I često donese buket cijeli

Pjesma Tešnju

Usred Tešnja navrh stijene
Tvrđava se stara diže
Kao surog orla gnijezdo
Da bi nebu bilo bliže

Stare kule od kamena
Pamte dičnog Kulin bana
Preživjele zla vremena
Napadane sa svih strana

Kraj tvrđave Sahat kula
Vrijeme tiho otkucava
Hrabra vojska Tešanj čuva
Dok čaršija mirno spava

Sve dok ima Kudret vode
I mujezin dok ezani
U Tešnju će bit slobode
U Tešnju se ona brani

Dženanu i Dženani

Protjera vas dušman kleti
Sa ognjišta vaše kuće
Bježali ste vi iz Bosne
Jednog dana u svanuće

Osta Bosna, Odžak gori
U rukama torbe dvije
Vaša majka suze briše
Tugu svoju i ne krije

Mali Dženan i Dženana
Za odžakom svojim čeznu
Prognanikom kad ih zovnu
U suzama tad ogreznu

Nemoj plakat ti Dženane
Za Bosnu se dajdže bore
Krvnike će da pobjede
Protjerat će sve izrode

U Odžak ćeš da se vratiš
Dajdže će ti dolaziti
U Bosni će kao nekad
Srećnog smijeha opet biti

Pozdrav Pridjelu

Dok svjetla po Zenici
Lagano se pale
Na njenom su nebu
Zvijezde ustreptale

Ali u Pridjelu misli su moje
Gdje sam proveo mladost
Doživio najljepše boje
I kroz njih tugu i radost

Tu mi je topla suza kanula
Kad mi se prvo dijete rodilo
Tu je i ljubav prva planula
Sve što je lijepo tu se dogodilo

Sad putem mjesečevih zraka
Pozdravljam te Pridjele rodni
Neka je sretna stopa svaka
Koja po tebi radosno hodi

O malom zeki

Mali je neka al' hitar zeka
U našim gustim šumama živi
I najmanji šum kad čuje
Svoje velike uši krivi

Kad osjeti lovca blizu
I njegovog ljutog kera
On nožice svoje hitre
U bijeg brzi žurno tjera

Od kerova, ako treba,
Skrivaće se cijele noći
Kad zametne sve tragove
Mladuncima tek će poći

A kad bijeli snježić padne
Pa ne bude trave više
Gladnom zeki hitronogom
Zelen kupus zamiriše.

Al' i koru mladom voću
A posebno šargarepu
Voli junak kratkog repa
Pa je hrabro traži noću

Ratni vjetrovi

Duni vjetre s Usore i Spreče
Donesi mi dašak sreće stare
Na tri rijeke mladost sam proveo
Rodni Pridjel iz srca mi neće

Kupao se na dva ušća riječna
Obišao sva dobojska sela
Mladost prođe radosna i srećna
Al' me sudba daleko odnijela

Lutao sam po cijeloj Evropi
Bjehu zalud prokockani dani
Mnoga pića sa strancima popih
Falili mi dobojski jarani

Kad prođoše te godine lude
Rekoh sebi: u Bosnu se vrati
Bijah željan svoje rodne grude
Sa suzama dočeka me mati

Okupi se moje društvo malo
Okrijepi se pjesmom duša moja
Ali nam se nije dalo
Rat otjera sve nas iz Doboja

Na mezaru brata svoga

(Ismetu Džaniću)

Kraj mezara tvoga stojim,
I u bašluk drven gledam,
Došao sam da ti mrtvom,
Ja svoj rahmet brate predam

Drven bašluk, prosta slova,
Na usnama mojim dova,
Njom proklinjem sve četnike,
Te ubice tvojih snova.

Nezir, Halil, vas tri brata,
Na liniji prvog fronta,
Branili ste svoju Bosnu
Od četnika, mrskog skota.

Jednom, kad je proboj bio,
Ručnu bombu ti bacio,
Četiri borca ti previo,
Tenk tromblonkom uništio.

Kad je četnik nadmoćniji,
U prodoru opet bio,
Među pijanu rulju strašnu,
Ti si minu ispalio.

Puče mina poput groma,
U četničke strašne bande,
Sve u grupi što je bilo,
Odmah zemlji mrtvo pade.

Par gelera od te mine
I tebe je pokosilo,
Da ne prođu strašne bande,
Za to brate, život dade.

U Tešnju te sahraniše,
Dok uzbuna strašna bila,
Dajdžišna te opremila,
Dva dajdžića sahranila.

Kad na mezar majčin odem,
I umrlog našeg oca,
Pričaću im ovu priču,
Što sam čuo od tvog borca.

Nas četiri tvoja brata,
Čuvaćemo djecu tvoju,
Sred krvavog ovog rata,
K'o rođenu djecu svoju.

Sad odlazim sa mezara,
Halali mi dragi brate,
U borbu mi valja poći,
Jer padaju još granate.

Pjesma objavljena u listu "Behar PRESS", 16. XII 1993. Godine

Majka Bosna

Imala si pet sestara
I njima si vjerna bila
Kad bi jedna posrnula
Druga bi je prigrlila

I narodi tvoji skupa
Krilu će se tvome sviti
K'o ti nije zad'o rana
Opet ćeš ga prihvatiti

Šehide ćeš zapamtiti
Što živote daše svoje
Zlonamjerne otjerati
Jer etničke karte kroje

Sevdalinke svud po kraju
Ponovo će da se ore
Kad ljiljani procvjetaju
K'o veliko bijelo more

Ponovo ćeš u slobodi
Zablistati punim sjajem
Pa će opet da se hodi
Tobom Bosno, kao rajem

Leti, leti, golubice

Leti, leti golubice mlada
Sve do Bosne i Doboja grada
Ponesi im pozdrav izdaleka
Što šaljemo ja i moja seka

U tuđini mi nemamo sreće
Stalno željni Usore i Spreče
Rijeke Bosne, njenih divnih plaža
U tuđini sve je samo laža

Muhadžiri žele da se vrate
Otadžbina od svega je milija
Tuđina je gora od granate
Žudnja za njom k'o metak ubija

U tuđini nikom ne mirišu ruže
U kampu smo k'o u nekom getu
Braća s braćom neće da se druže
Izbjeglice jadne svud u svijetu

Golubice na moj krov odleti
Pa poljubi i kućne zidove
Neka me se moja kuća sjeti
Neka dođe u sve moje snove

Jesen je stigla

Prošlo je toplo ljeto
Došla je jesen rana
I lišće skoro žuto
Polako pada sa grana

Šljive su odavno zrele
Vrijedni seljak ih suši
Veselu pjesmu pjeva
Pred sušnicom koja se puši

Divlje guske i rode
Već polaze na put dug
Hladnoće perju ne gode
I zato rano kreću na jug

Na poljima počinju mobe
Seljaci vrijedno rade
Kukuruz zajedno beru
Momci i djevojke mlade

Stari spomenari

Za stolom sjedim sa sjetom
U ruci stari spomenari
U koje su pisali stihove
Školske drugarice i drugari

Divne su stihove pisali
Iz njih iskrenost topla grije
Tu nema lažnih osjećanja
Tu se samo drugarstvo krije

Čitam šta je pisao Vehbija
Do njega spomen od Ivanke
Prekrasni stihovi od Ismete
Šaljivi od drugarice Branke

Jednostavne riječi,stihovi prosti
Stari već četiri decenije
I baš u toj njihovoj starosti
Vrijednost spomenara se krije

Milujem sada spomenar s tugom
Dok srce ipak radosno bije
Bili smo sretni, drugar s drugom
I tu se najveće blago krije

Dino na snijegu

Snježne pahulje nad poljima snuju
Zasipaju šume, livade i pute
Dok se djeca raduju
Stariji se ljute

Pahulje se roje već je visok snijeg
Mom unuku Dini skoro je do pasa
A on svojim sankama odlazi na brijeg
Ne boji se zime, već je pravi dasa

Onda mu se pridruže ostali drugovi
Na ledenoj stazi već stoje u redu
Ovdje se ostvaruju i njihovi snovi
Dok junački plešu po opasnom ledu

Sanjkaju se tako cijelog božjeg dana
Njihov djed ih gleda i mudro se smješka
On će biti savjetnik otklanjanju mana
Kada Dino napravi savršenog snješka

Proljeće

Ode ljuta zima
Već se bliži maj
Proljeće je stiglo
I donijelo sjaj
Vjetar jugo piri
Topi bijeli snijeg
Nabujali potok
Žubori niz brijeg
Vesele su danas
I polja i gore
Na njivama seljak
Plugom sjajnim ore
Čoban tjera ovce
Kao bijelo more
Svud mirisno cvijeće
K'o prava divota
Bez proljetne kiše
Nema mu života
Ptica pjevačica
Već se čuje poj
Oko prvog cvijeća
Zuji pčela roj

Proljećna poema

Otišla je zima
Snijeg se otopio
Visibabu, ljubičicu
Prvu sam video

Visibaba cvijetak bijeli
Ljubičica plave boje,
Kada sam ih ugledao
Razdraga se srce moje.

I pčelica vrijedna, mala,
A njih je sletjela,
Žuti nektar, slatki prašak,
Sa njih je odnijela.

Od toga će žutog praha
U košnici pravit saće
A od saća, njenim trudom,
I med slatki nastajaće

Dok miriše prvo cvijeće
Oko njega pčela zuji,
Po beharu ona lijeće
Svud okolo cvrkuću slavuji

Žubor potoka

Prošao sam kroz livadu
Do malene bistre vode
Pa do vrbe usred hlada
Da joj kažem: Zdravo rode

Popih vodu na izvoru
Na potoku umih lice
U hlad legoh preumoran
Pod oblakom gledah ptice

Potočić sam slušao
Dok tiho žubori
Slušajući odgonetah
O čemu li zbori

Ali slavuj svojom pjesmom
Iz šume se javi
Slušajući njegov poj
Na sve zaboravih

Kapci mi otežaše na obadva oka
Mislih da će život proći
Dok te sanjah kraj potoka
Da li ćeš mi doći

Kraj kamina

Dok uz topli kamin sjedim
Iz odžaka dim se vije
Listam malu knjigu priča
Kraj mene se unuk smije

U pećnici vatra gori
Drvo već je žar
Kod nogu mi mačak leži
Žuti mačak dobro star

Svud okolo snijeg je dubok
Hladan vjetar vije
Djed sam stari brke gladim
Uz kamin me knjiga grije

Kad zapada snježak bijeli
I napravi pokrov travi
Sa unukom kraj kamina
Ja provodim odmor pravi

Rudarsko zdravo

Rudarsko odijelo na njemu
Zaštitni šljem na glavi
Na šljemu rudarska lampa
Ispod nje oko se plavi

Miner u okno ide prvi
U uglju rupe buši
Dinamit cijela brda mrvi
Dok brda uglja ruši

Kad miner ispuca svoju minu
Kopači složno idu u jamu
Uz gromki pozdrav – Sretno!
Hrabro gaze kroz tamu

Na kraju rudari siđu u okno
Lopata svojih se hvate
Tovare ugalj na vagonete
Suncu ih pune vrate

Pastir i stado

Istjerao pastir mladi
Stado na livadu
Psi mu ovce čuvaju
On sjedi u hladu

Staru frulu izvadio
Na nju svira blago
Srce mu je veselo
Živjet mu je drago

Zatvoriće ovce rano
Pa ići na sjelo
Pozvala ga djevojka
U njezino selo

Do kasno će pastir mladi
Sa njom ostati
Ljubiće je milovati
Tiho šaptati

A u zoru opet ide
Sa stadom na travu
Božija je to ljepota al' mu oči vide
Samo kosu plavu

Noćna tišina

Iako zalazi žarko sunce
Zrakama toplim još peče
Već je postalo mračnije
Na zemlju spušta se veče

Sumrak dolazi sasvim tiho
Vjetra dašak se javi
I već za kratko vrijeme
Noćno nebo se plavi

Utihnuo je i poj ptica
Nestade dnevne buke
Polako na sva živa bića
Stari snovi polažu ruke

Miris šume svuda se širi
Svima se javlja njena duša
Eno ga žuti mjesec viri
Polja da vidi ptice da sluša

Na nebu zlaćanih zvjezdica bezbroj
Okolo mene svuda tišina
A u njoj tiho brujanje, poj
Pjesama zrikavca javlja se trista

Unuk ragbista

Moj unuk Dino, trogodišnjak mali
Na sport i cure već se pali
Sa svojim amidžom igra ragbi
Od dajdže Dženana curu grabi

Ozbiljnog lica hvali se svima
Djevojka moja sad je Merima
Dženine žalbe ništa ne vrijede
Merimu u grad Dino izvede

Sa djedom često u kafić ide
Uz sokić traži i kolač pride
Još Omer Mekić kada svira
Dino tek tada nema mira

Još uz odijelo kravatu kad stavi
Dino je vjerujte lafčina pravi
Jedino Dženan Merimu kad vodi
E, tad se Dino namrgodi

Eto takav je moj dragi unuk Dino
Iako mali već zna da švera
I samo ako ga pitate fino,
Reći će da voli Šumahera

O mravima

Čudan su svijet mali mravi
Svaki ima svoj zadatak
Svaki od njih nešto pravi
Mada im je život kratak

Jedni svuda hranu traže
Drugi prave divne zgrade
Treći budno drže straže
A četvrti lijegu mlade

Nema buna nit' pobuna
Društva složna baš su prava
Spremišta su hrane puna
Sve se voljno izvršava

Ko napadne Mravograd
Taj će loše proći
Bez uboda i bez rana
Garant neće moći

O klošaru

Sam je, napušten od svoga roda
Ostavljen klošar je sada,
Sa nadom da ima Boga
Vuče se ulicama grada

U srcu je teška sjeta
Gradom pijan tetura
Razmišlja o zlobi svijeta
Koji ga u bezdan gura

Ulice prazne ulice puste
Niz grlo gorke suze
U duši samo gorčina
Zbog svega što život uze

Svaki dan je očajno sam
U hladnom parku noćima spava
Drvena klupa njegov je stan
Na praznoj flaši sirota glava

I tako će sirot jednoga dana
Skitnica doći do kraja
Ranjena duša davno je spremna
Da li za pakla ili raja ?

Šetnja rivom

Dok šetah rivom pored mora
Ćuk mi se malen ćurlikom javi
U hotelu Tamaris muzika spora
Kao da kaže: Ne zaboravi...

Pun mjesec sija kroz granje
Prekriven plaštom zvijezda
Ja imitiram ćuka pjevanje
On mi otpjevava iz gnijezda

Radoznali šetači zastaju
Sigurni da slušaju dva ćuka
Nesvjesni kako ih varaju
Moja usta i moja ruka

Vazduh je prepun divnih mirisa
Što ih mediteransko bilje širi
Maslina, ruža i tamarisa
Nosi ih maestral koji piri

A nakon lagane šetnje rivom
Svraćamo u cvjetne bašte
Da bi uz muziku i sa pivom
Išli na izlet uz pomoć mašte

Žudnja za porodicom

Večer je sveža tiha i blaga
Kroz masu ljudi šetam rivom
Samoću pomalo zalivam pivom
I mislim, šta radiš moja draga

Uspavali su me mirisi razni
Mediteranskog opojnog bilja
Usamljen sjedim, kafići prazni
A poslije šetam bez nekog cilja

I ptice pjevaju sjetno
Ulici pustoj, opojnoj noći
Opčinjen stojim nepokretno
Dvoumim – piće ili kući poći

Zaželih djecu, ženine riječi,
Dvije nedelje skupa nismo
Toliko dana me Igalo liječi
Moram im poslati makar pismo

Dok skoro u svakoj morskoj bašti
Muzika strana za goste svira
Ja sevdalinku slušam u mašti
Samo mi ona dušu dira

Pjesma slavuja

Jutarnja svjetlost buja
Sa polja mogla se diže
Divna pjesma slavuja
Do svakog uha stiže

Baš svakog dana, zorom
Slavuj se prvi budi
Sa velikim ptičjim horom
Prelijepe pjesme nudi

Pa i ja, kao pjevač moj
Rano ustajem ljeti
Zato, jer njegov je poj
Himna što jutrom leti

A kada sunce zlatnim zrakom
. Pokaže lice nad šumom
Jave se i druge ptice
Nad rijekom i nad drumom

Onda se razne pjesme ptica
U jedan veliki koncert sviju
Sreća naseli ljudska lica
Dok pjesmom svoje duše miju

AFORIZMI

*

Gašenjem tvornica - zagađivača vlada je uveliko pomogla narodu koji uglavnom živi od vazduha.

*

Pošto jedni kažu da je ovo metanska jama, a drugi da nije - šibica će odlučiti!

*

Što ti je birokratija. Već godinama pokušavam da nazovem državu, a ona - zauzeta!

*

Narod je doveden do prosjačkog štapa da gleda dizanje zastave.

*

Možemo mi da hranimo čitavu Evropu. Samo da nam krene iz dupeta...

*

Neki Srbi opet ratuju sa sobom, ali ovaj put kao sobne starješine u Hagu.

*

Jugoslavija je bila grobnica bošnjačkog naroda, a u Bosni ni jedan narod nije zapostavljen.

*

Kontejneri su puni vladinih obećanja. Bar nešto su ispunili.

*

*

Uskoro će svi Srbi živjeti u jednoj državi, s tim da će moći koristiti zajedničko dvorište.

*

Niko normalan nije želio ovaj rat, ali su naše mogućnosti bile veće od želja.

*

Ratnih lidera ćemo se najduže sjećati zato što su nam podigli mnoge memorijalne spomenike.

*

Zašto ministrov pomoćnik onoliko ugađa šefu? Pa svako mora da brine za svoje dupe!

*

Ne bih da kažem otkud našim predstavnicima u parlamentu nakit, jer svi znamo da je ćutanje zlato.

*

Ova vlada bi konačno trebala da se slika, pa da ih možemo objesiti.

*

Kad arhive budu otvorene sve ćete saznati. Samo dok prođe ovaj minut šutnje.

*

*

Normalno je da ga privlači pošteni posao Premijera, pošto su se suprotnosti uvijek privlačile.

*

Iako istorija u Bosni voli da se ponovi, svi radije nose svoje stare uniforme.

*

Pošto vjerujem u restituciju, a želim da povratim ono što je moje, nabio sam dva prsta u grlo.

*

Ko hoće da vidi mjesto odakle je batina iz raja izašla, neka posjeti Irak nakon odlaska Amerikanaca.

*

Što su češći prenosi iz Skupštine, TV mi je sve pokvarenija.

*

Trenutno smo goli i bosi, pošto nam krojači svjetskog poretka uzimaju mjeru.

*

U Predsjedništvu nema nijednog razloga za svađu. Danas je neradni dan.

*

*

Spala knjiga u Bosni na sveto slovo koje nam drže hodže i popovi.

*

Ko ne vjeruje u seobu duša, nije poznavao našeg duševnog blagajnika koji je iznenada odselio.

*

Danas je jasno da smo malo skrenuli od Titovog puta.

*

Ko je juče pao za otadžbinu ne mora danas pasti.

*

Kad vidim kako su se ukopali, pitam se gdje smo ih iskopali ?

*

BiH je jedina zemlja koja nema more, a kojoj su potonule sve lađe.

*

Standard nam je toliko pao, da čak ni Rumunke ne mogu da nam ga dignu.

*

Blago budalama, izjavljuju budale u politici.

*

*

Mnogo penzionera pada po glavi stanovnika, zato ja idem sredinom ulice.

*

- Ne jedi ono što se ne jede, kaže političar radniku koji prijeti da će ga živog pojesti.

*

I među Bošnjacima ima prikrivenih Srba: Hoće da jedu TRI puta dnevno.

*

Penzioneri su dobili stolicu od Skupštine. Prilično rijetku.

*

Pametne žene dobijaju sve što hoće – na lizing.

*

Stranke u Bosni niču kao gljive ludare.

*

Kad god mi je pukla guma na putu, umjesto automehaničara plaćao sam alimentaciju.

*

Saobraćajci rade po zakonu. Kazne naplaćuju samo po važećem kursu.

*

*

Demonstranti traže đavola pred Skupštinom. Teško da će uspjeti pošto je Skupština puna k'o šipak.

*

Džaba ti muda kad su te zbog njih skratili za glavu.

*

Dobro obavješteni svjetski krugovi su protiv našeg državnog trougla.

*

Taj političar se i u Skupštini osjeća kao kod kuće. Nikad ne pere noge.

*

Moja ljuta knjiga je neopaženo izašla, zato što je nisam završio.

*

Prag danas rijetko ko obija. Minhen i London su zanimljiviji.

*

Kad narod plaća alimentaciju znači da je opet bilo natezanja u Skupštini.

*

Otkako je opalio jedan vatrogasac, moja komšinica se sve češće pali.

*

*

Političari koji nisu na svom mjestu, obično su na mom.

*

Preživjećemo. Ako nađemo nešto za preživanje.

*

Godinama igram igre na sreću: Ima kruha, nema kruha!

*

Političaru ne možeš prodati poštenje. Ali ga možeš kupiti.

*

Nemam ljubavnicu, jer je petočlanu porodicu mnogo jeftinije izdržavati.

*

Nađoh kondom pred kućom, dokaz da se niko navučen nije rodio.

*

Sutra će biti mnogo bolje, samo što ću ja ovdje biti malo sutra!

*

Mali foto-album

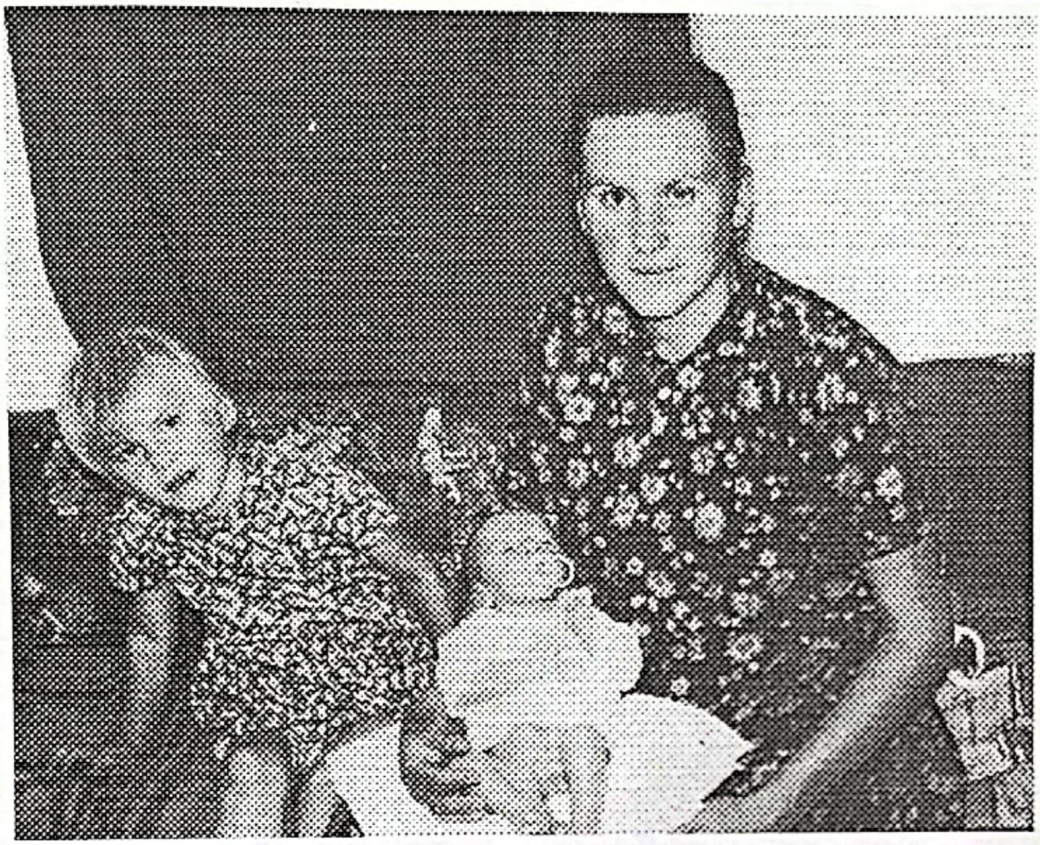

Jesen 1971 - ja kao beba

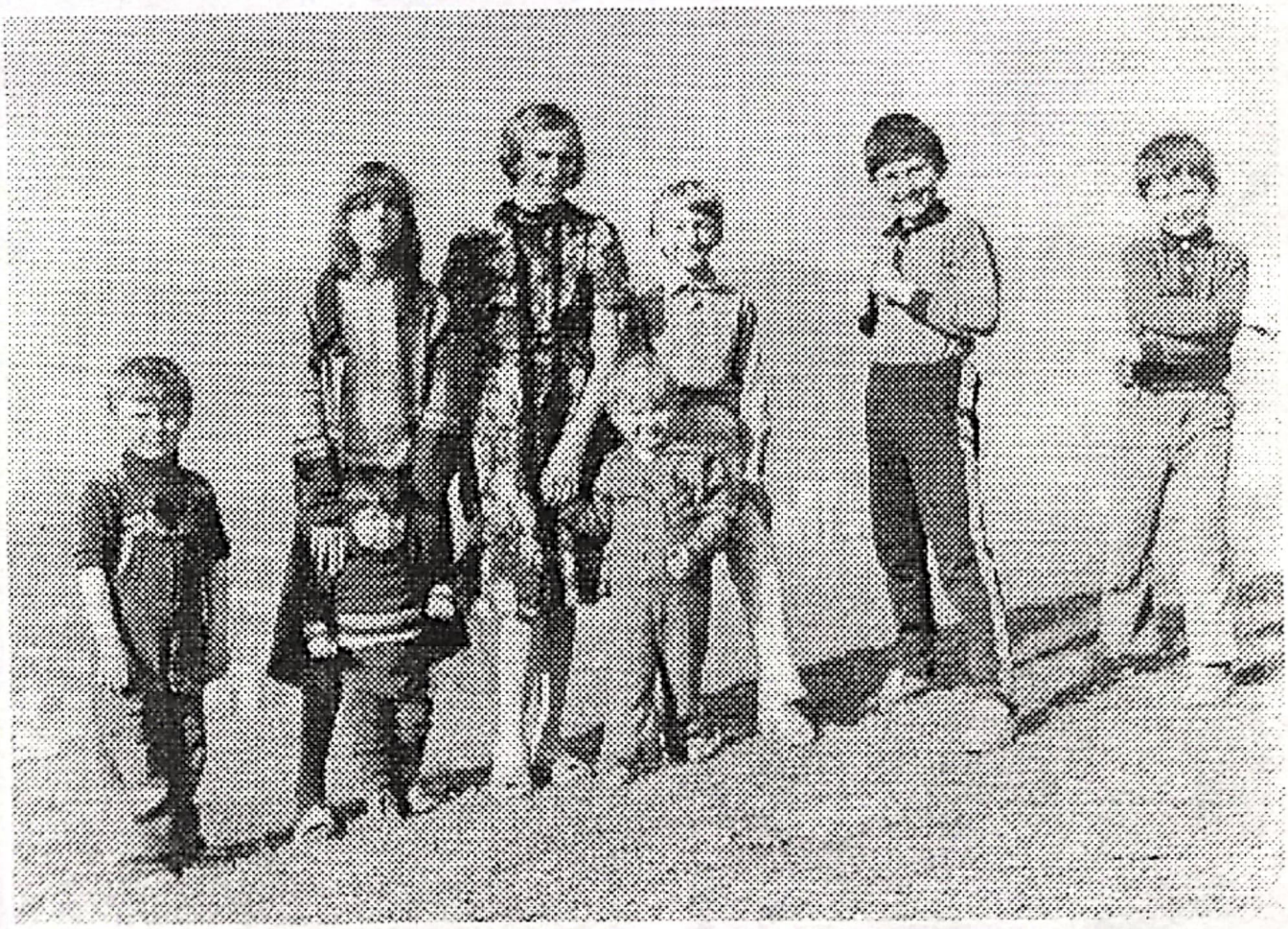

Sestra, brat i ja sa drugovima iz ranog djetinjstva
(Suada, Semir, Emir , Edin..)

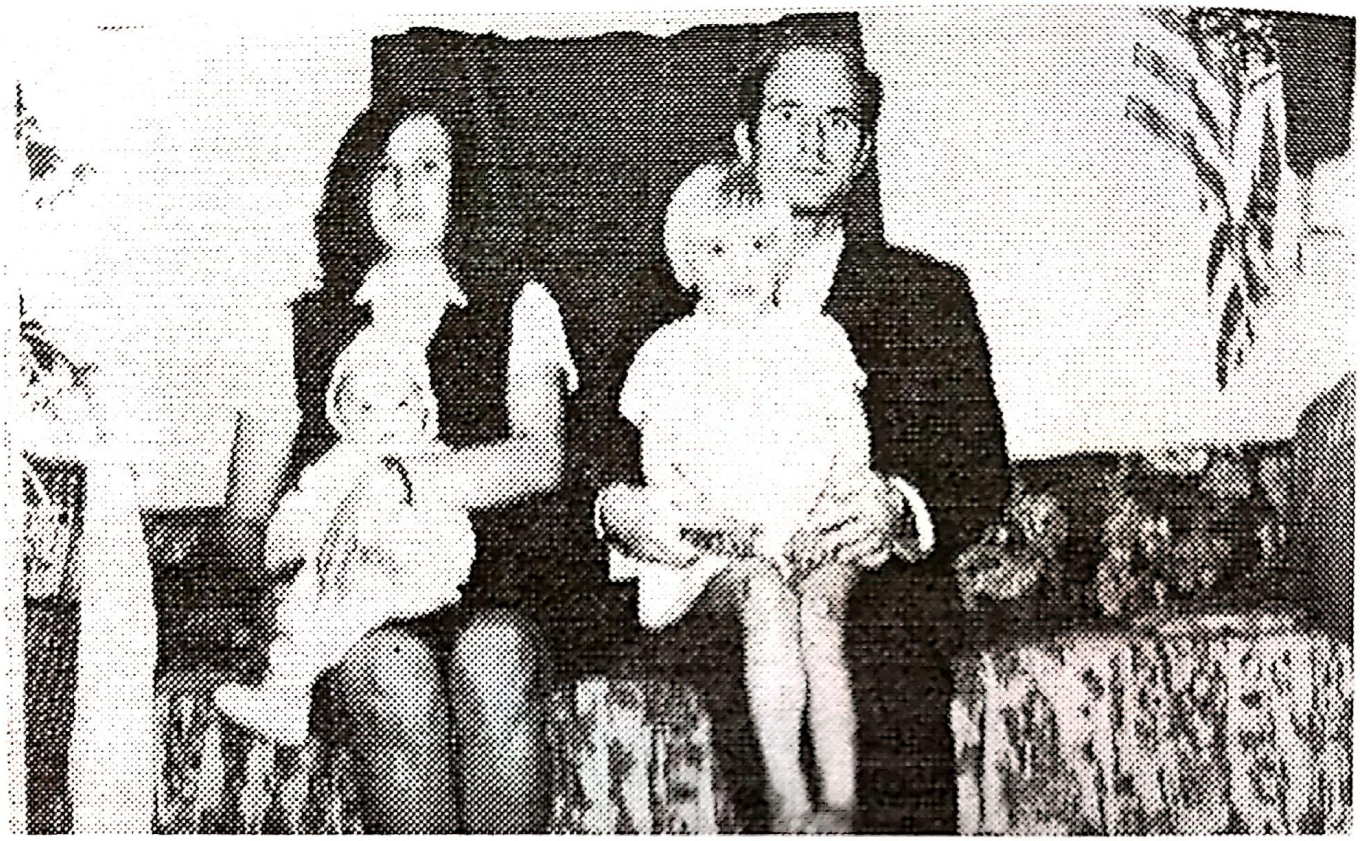

Naša porodica bez Damira, naravno, rodit će se 6-7 godina poslije

Komšije iz "Popove Bašte"
(Zineta, Šefika, Habiba, moja mama, Ferid i mi djeca iz mahale)

Djed Hamzalija i nana Ema

Moje tetke - Mina i Ismeta

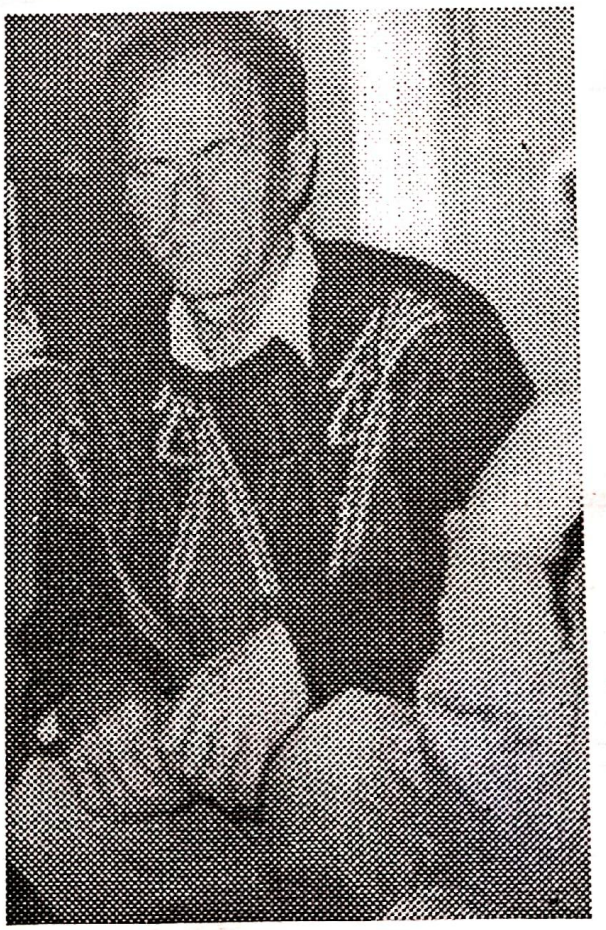

Moj amidža Halil

Jedna lijepa ekipica
(Senada, Envera, Enver,
Semir, Emir, Senad)

"Profilna slika"
Vejsila Džanića

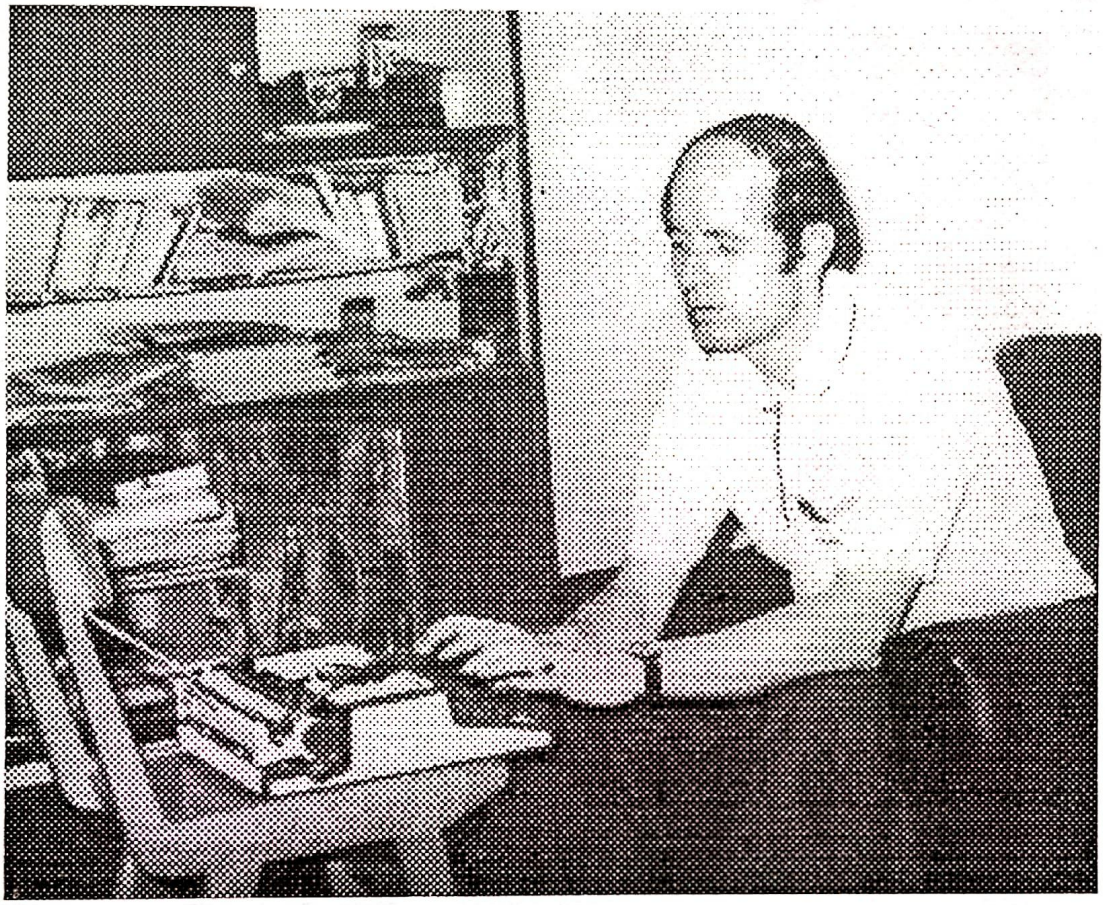

Prvi radni sto

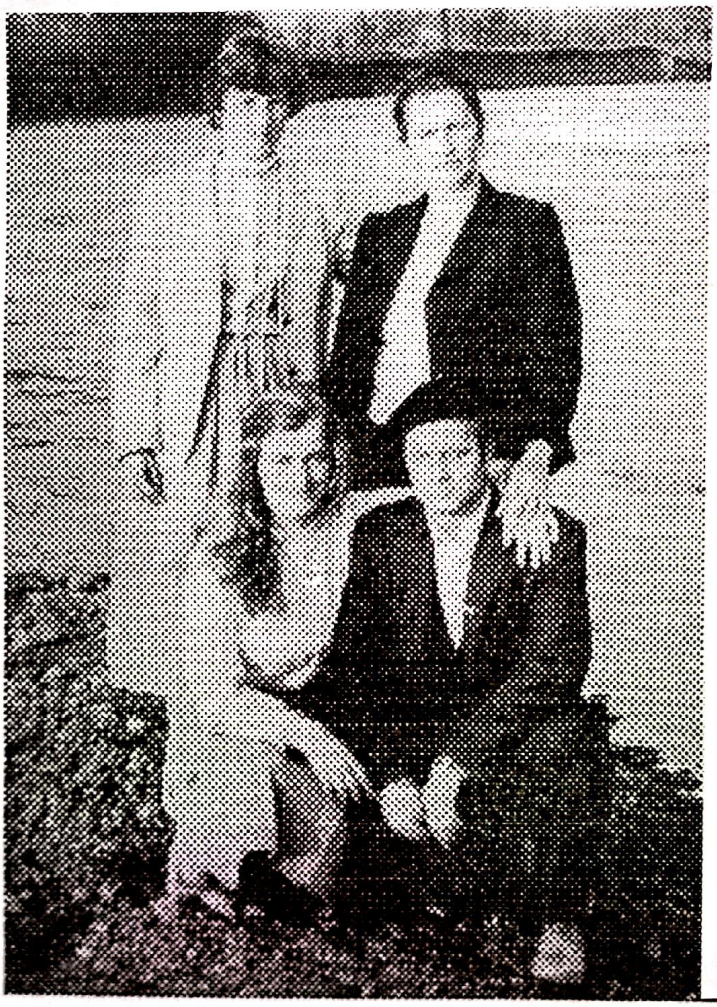

Moje tetke -
Sadeta, Ismeta, Zejna

Lokalni fudbalski klub

Roditelji, braća i sestre moga oca

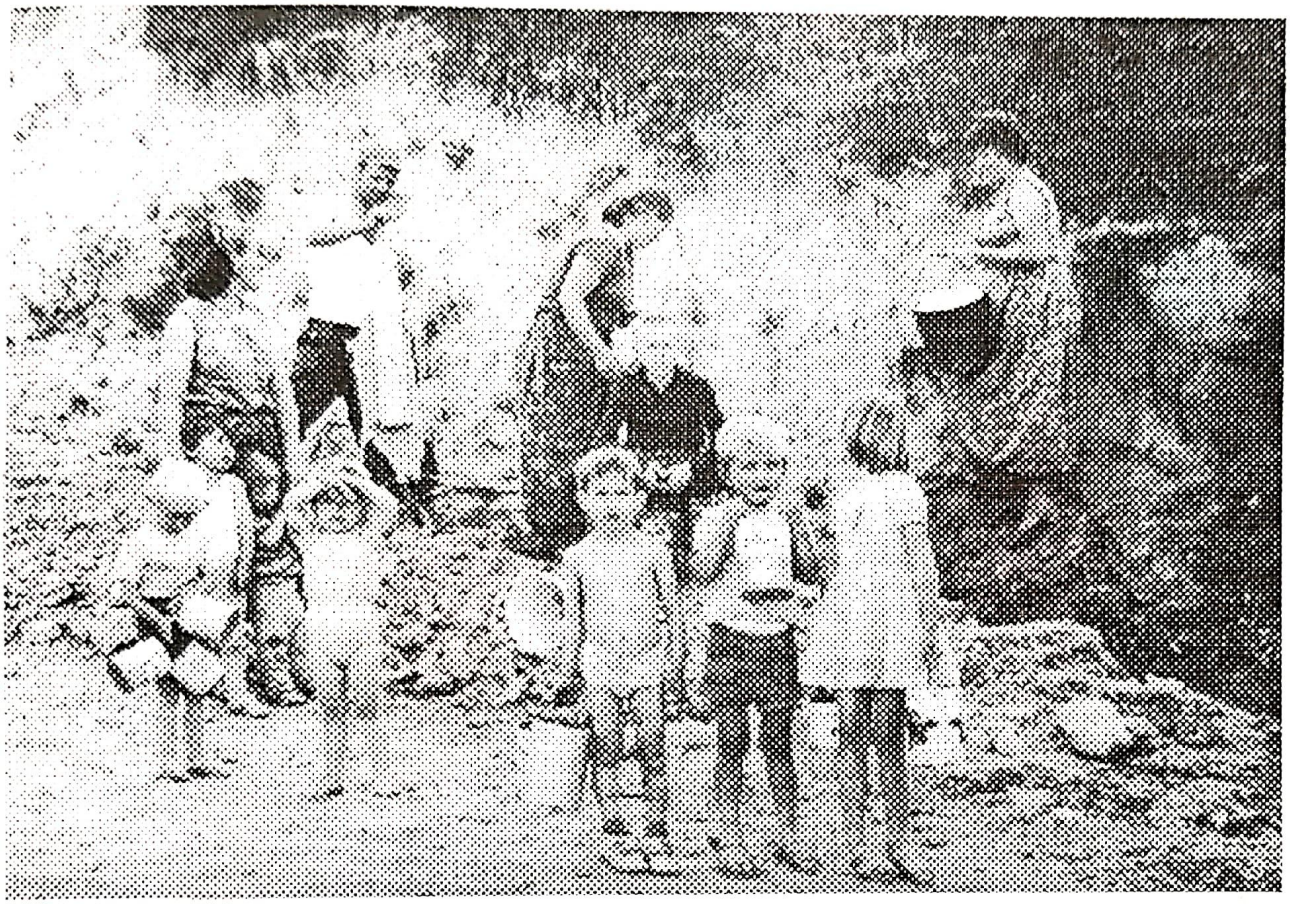

Radna akcija - lokacija "Popova Bašta"

Bio je jako vezan za porodicu moje mame, a i oni za njega.
(nana Ema, tetke Ifeta i Sadeta, dajdžinica Sajma, dajdža Fikret, tetak Hazim i tetak Hare, rodica Samira i Damir)

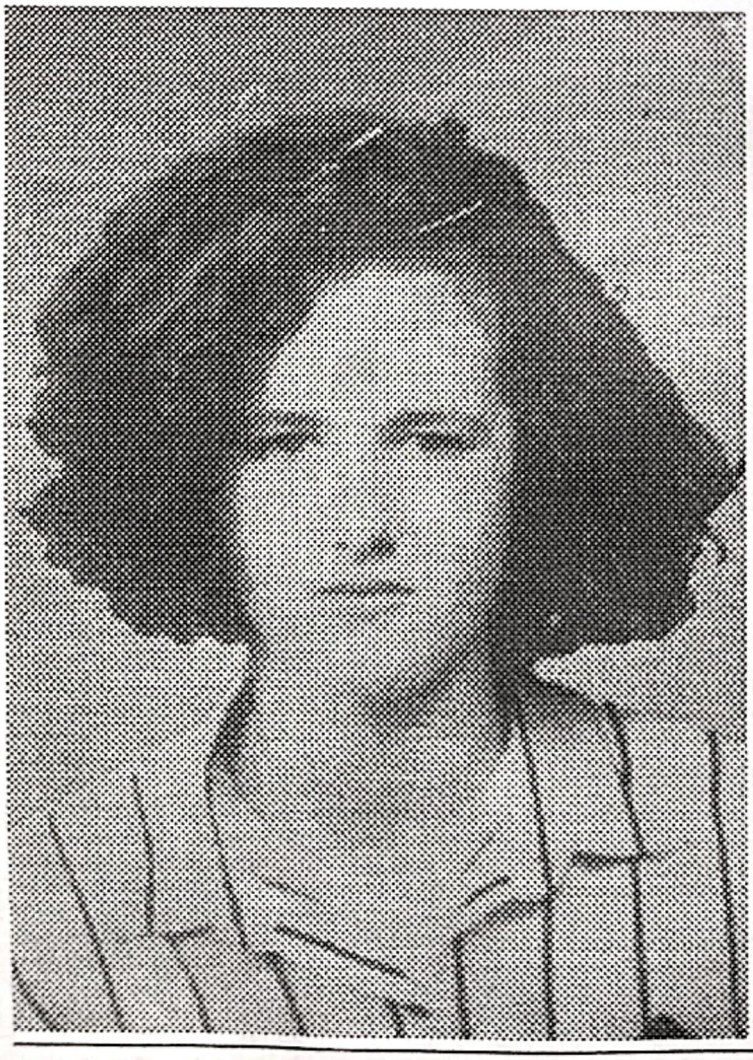

Amir i Amira

sin i kćerka njegove braće Nezira i Halila.

Njihova pogibija mu je jako teško pala i nikad ih nije prežalio

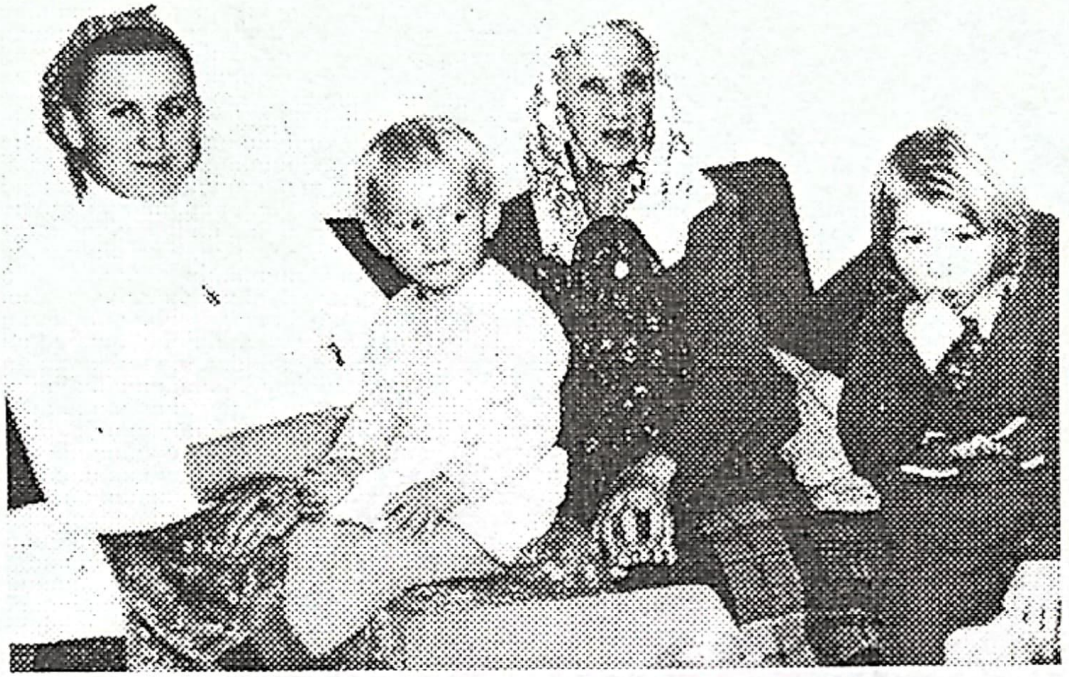

Na slici mama, rodica i ja.

Mnogo je cijenio ovu staru ženu. Bila je nana mom djedu i živjela je oko 125 godina. Napisao je veliki članak o njoj, koji je objavljen u jugoslovenskoj reviji "Arena".

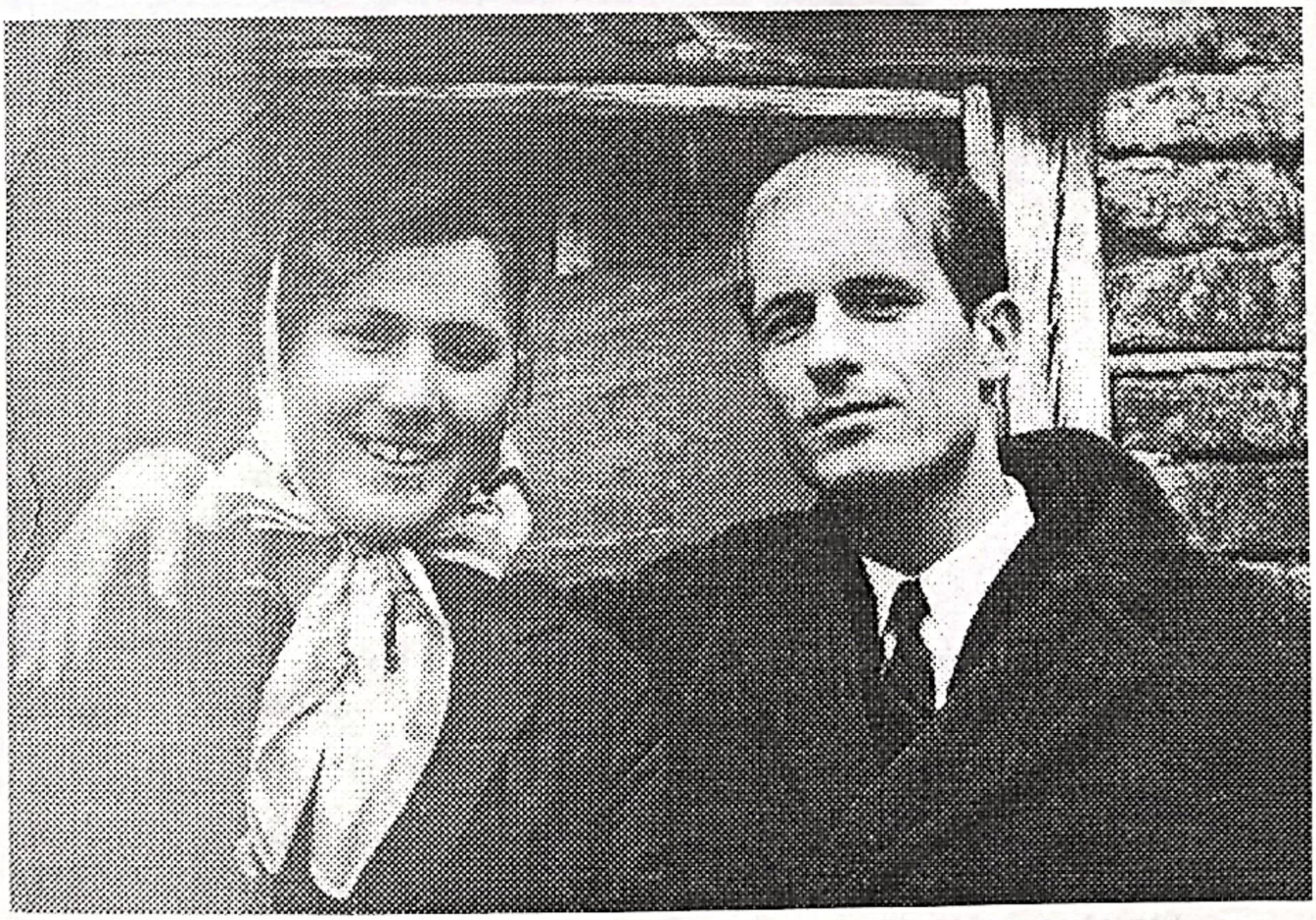

Zaljubljeni par - moji roditelji

"Prvi maj" sa porodicom Alagić, veliki prijatelji naše porodice i dobri ljudi

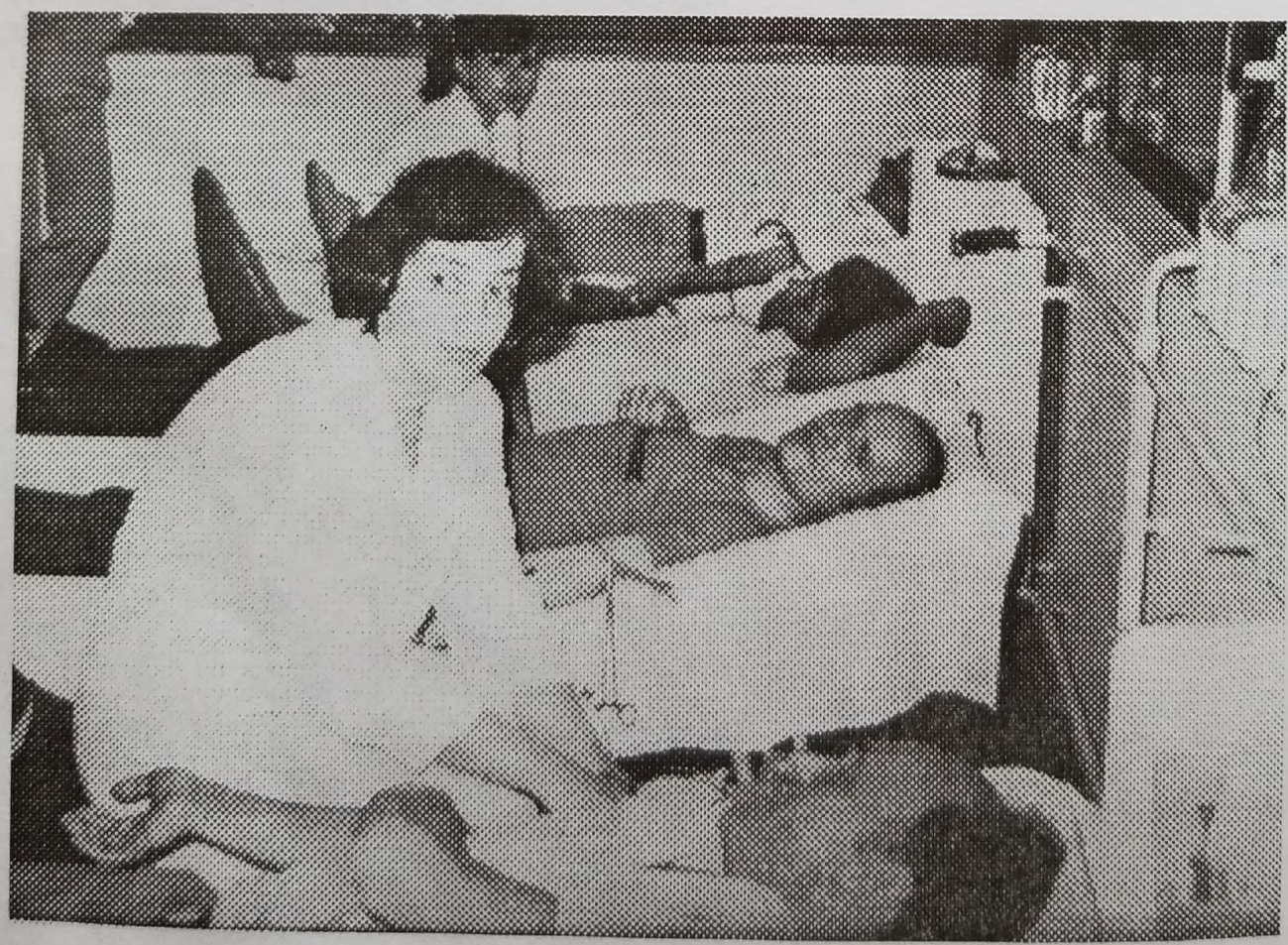

Strastveni davalac krvi, oko 70 puta, dobitnik zlatne značke

Djed, nana, strina , rođak Emir , moji roditelji, sestra i ja

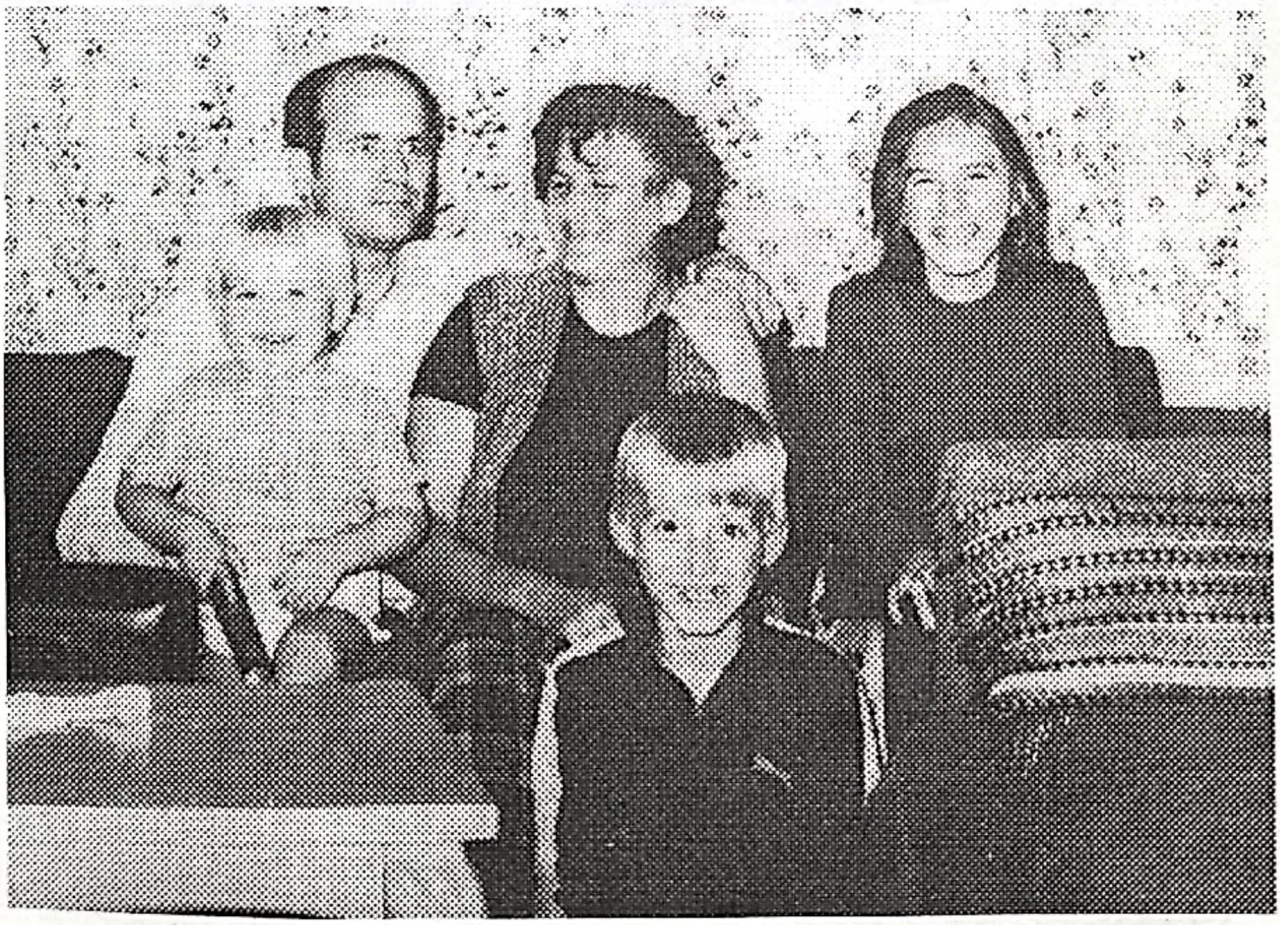

Porodica

"Nova godina", tetka Sadeta i tetak Hare kod nas u gostima

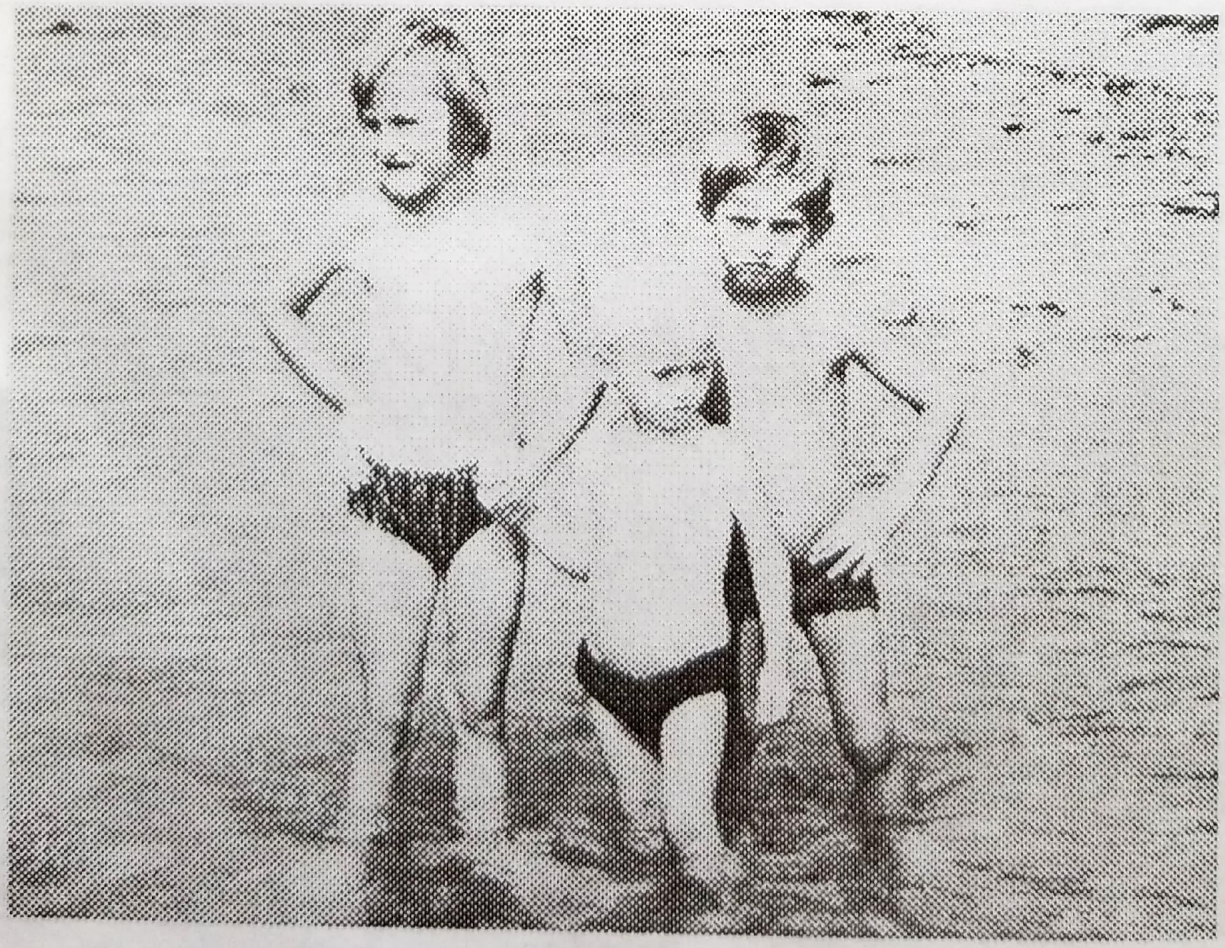

Sestra, ja i ....

Braća Džanić - Ismet, Nezir, Sadik i Vejsil

RECENZIJA PJESNIČKOG RUKOPISA IZ OSTAVŠTINE VEJSILA DŽANIĆA

Čudno je kako su i koliko su one izvorne i prave ljudske vrijednosti i veličine često nepoznate ili skrivene ljudima koji vijek vjekuju u istom mjestu, a jedva da se i poznaju; možda je to odlika ove naše supermoderne ili postmoderne epohe – u kojoj možeš, recimo, preko skajpa uživo pričati sa poznanikom iz Australije, a ne znaš skoro ništa o komšiji iz susjednog ulaza, bez obzira što godinama živite u istoj zgradi...

Rahmetli Vejsil Džanić, Bosanac porijeklom od dobojskog kraja, koji je godinama živio i radio u Zenici, kao radnik u Željezari, ali i kao ne baš obični i ne baš tako česti zaljubljenik u prirodu, u ljude i predjele svog šireg zavučaja, u djecu, biljke i životinje, u lijepe priče i pjesme... i u život takav kakav nam je od Boga dan – taj i takav Vejsil Džanić ostavio je za sobom (osim svoje djece i unuka i osim divnih sjećanja na njega i u bližim srodnicima i u svim ljudima koji su ga bolje poznavali) i rukopis pjesama koje ovom prilikom porodica želi objaviti i učiniti dostupnim široj javnosti. Uz šezdesetak pjesničkih tekstova iz ostavštine, ovdje se objavljuje i otprilike isto toliko aforizama – koje je Džanić, uz epigrame, humoreske, zagonetke, ukrštenice... u slobodno vrijeme sastavljao i pisao cijeli svoj radni vijek. Riječ je, dakle, o zaljubljeniku u lijepu riječ i u vrcavu misao koji je bio čist primjer entuzijazma – kao osoba koja profesionalno i kontekstualno uopšte nije pripadala književnom životu niti je u tom smislu imala bilo kakvih ambicija, ali se zato posvećenički i s ljubavlju izražavao i očitovao kao čovjek koga je taj oblik stvaranja ispunjavao.

Sa stručne, književnokritičke tačke gledišta, Džanićeve pjesme ispisane su, ili je bolje reći ispjevane, u živo ritmiziranom vezanom stihu koji je baštinjen iz drevne narodne predaje i iz tradicionalne književnosti – rjeđe sa kratkim ditirambskim srokom (šest slogova u stihu), i to pretežno u pjesmama za djecu, a češće u klasičnoj formi katrena sa deset slogova u stihu (ponekad sa osam ili dvanaest, u zavisnosti od razuđenosti daha). Rime su uvijek parne (drugi i četvrti stih), a ponekad i pune, sa srokom i u neparnim stihovima; izuzetan osjećaj za ritam i za protežnost pjesničkih iskaza i slika neophodan je preduslov za ovaj tip pjesničkog izraza – i Džanić ga je nesumnjivo posjedovao, kao „rođeni sluhista":

„lako zalazi žarko Sunce/ Zrakama toplim još peče/ Već je postalo mračnije/ Na zemlju se spušta veče// Sumrak dolazi sasvim tiho/ Vjetra dašak se javi/ I već za kratko vrijeme/ Noćno nebo se plavi// Utihnuo je i cvrkut ptica/ Nestade odjednom dnevne buke/ Polagano na sva živa bića/ Stari snovi položili ruke// Miris šume svud se širi/ Svima se javlja njena duša/ Eno ga i žuti Mjesec viri/ Polja da vidi ptice da sluša// Na nebu je zlatnih zvijezda bezbroj/ Oko mene svud tišina čista/ A u njoj tiho brujanje i poj/ Zvoni pjesmom zrikavaca trista."

Navedeni tekst („Noćna tišina") samo je jedan od primjera raskošne, klasično postamentirane, muzički besprijekorne organizacije teksta deskriptivne lirske pjesme; duhovnost prirode i dubok odnos pripadanja njenim izvornim vrijednostima – to je i najčešći motivski horizont u ovoj knjizi. Drugi po zastupljenosti motivski krug je onaj koji pripada poeziji za djecu – vedroj, razigranoj i ozarenoj energiji životne radosti, pretočenoj u poletne i duhovite stihove, rime i strofe:

„Moj unuk Dino, trogodišnjak mali/ Na sport i cure već se pali/ Sa svojim amidžom igra ragbi/ Od dajdže Dženana curu grabi// Ozbiljnog lica hvali se svima/ Djevojka moja sad je Merima/ Dženine žalbe ništa ne vrijede/ Merimu u grad Dino izvede// Sa djedom često u kafić ide/ Uz sokić traži i kolač pride/ Još Omer Mekić kada svira/ Dino tek tada nema mira// Još uz odijelo kravatu kad stavi/ Dino je vjerujte lafčina pravi/ Jedino Dženan Merimu kad vodi/ E, tad se Dino namrgodi// To vam je moj dragi unuk Dino/ Premda je mali već zna da švera/ I, samo da ga pitate fino,/ Reći će da voli Šumahera." („Unuk ragbista")

Svakako je značajan i splet motiva zavičajnosti ili pripadnosti podneblju u kulturološkom i u povijesno-socijalnom smislu: u ovoj knjizi ima dosta tekstova u kojima se artikulira i autorov stav prema vremenu pripadajuće mu epohe (i prema Titovom socijalizmu, i prema rodnom dobojsko-usorskom kraju, i prema Željezari u kojoj je proveo radni vijek), ali i prema islamskoj duhovnosti i tradiciji, kao i prema teškom i rugobnom razdoblju rata u BiH. Ovaj izbor je upravo tako i napravljen da bi se dao što potpuniji presjek i što vjernija slika vremena i ambijenta kome je autor pripadao – jer se upravo na taj način i one općeljudske i one specifične duhovne vrijednosti koje posvjedočuje i koje baštini Džanićeva poezija na najbolji mogući način raskrivaju danas, kad nam toliko toga nedostaje (upravo kad je riječ o antropološkoj utemeljenosti, o ljudskom i kolektivnom identitetu i o sistemu vrijednosti – bez čega ovaj svijet i život teško možemo doživljavati i osjećati kao s v o j e, kao n a š e). Time, dakle, hoćemo podvući općekulturološki značaj ove knjige – koja i u etičkoj, i u didaktičkoj (a ne samo u poetičkoj) ravni predstavlja dragocjeni poticaj i svjedočanstvo jednog senzibiliteta i jednog svjetonazora koji se iz ne toliko vremenski udaljene, ali zato nepovratno prohujale epohe, i danas mogu smatrati uzornima i reprezentativnima u pozitivnom smislu, kad je riječ o mentalitetu bosanskog čovjeka i kad je riječ o pravom odnosu prema izvornim životnim vrijednostima.

Žanrovski je, dakle, nepotrebno i besmisleno uvrštavati ovu knjigu u ovaj ili onaj „fah" – upravo zato što ona predstavlja presjek jednog stvaralaštva, i što ona realno jest i lirika (za odrasle), i poezija za djecu, i rodoljubiva (zavičajna i ekološki osviještena) poezija, a uz sve to, naravno, još i vrcavo humorna aforistika (čiju vrijednost i aktuelnost samo vrijeme proteklo od njenog nastanka potvrđuje i danas). Nepretencioznost i skromnost autorova najbolje se očituju u izboru motiva ispovijednih ambijentalno-refleksivnih pjesama o žudnji za domom pjesničkog subjekta koji se odmara u banjskom lječilištu na moru – što iz naše perspektive djeluje dirljivo, u svojoj ljudskoj jednostavnosti, toplini i ljubavi:

„Večer je svježa tiha i blaga/ Kroz masu ljudi šetam rivom/ Samoću pomalo zalivam pivom/ I mislim, šta radiš moja draga// Uspavali su me mirisi razni/ Mediteranskog opojnog bilja/ Usamljen sjedim, kafići prazni/ A poslije šetam bez nekog cilja// I ptice pjevaju sjetno/ Ulici pustoj, opojnoj noći/ Opčinjen stojim nepokretno/ Dvoumim – piće il kući poći// Poželjeh djecu, ženine riječi,/ Dvije nedelje skupa nismo/ Toliko dana me Igalo liječi/ Moràm im poslati makar pismo// Dok skoro u svakoj morskoj bašti/ Muzika strana za goste svira/ Ja sevdalinku slušam u mašti/ Samo mi ona u dušu dira." („Žudnja za porodicom")

U kontekstu naše lokalne zajednice, kulturne klime i aktivnih stvaralaca u njoj, ne možemo a da ne spomenemo (govoreći o ovoj knjizi) pjesnika i humoristu kojemu je Džanić ponajbliži – i po stilističko-izražajnom profilu, i po nesvakidašnjoj ljudskoj toplini i vedrini: to je, naravno, Muharem Omerović, jedan od najboljih pjesnika za djecu unutar tekuće bh. književne produkcije – autor čija se poezija već nalazi i u čitankama i u lektiri za niže razrede osnovne škole. Ne samo da bi naša književnost za djecu bila bogatija kad bismo imali još takvih autora kao što su Muharem Omerović i srodnik mu po peru i po srcu Vejsil Džanić – već bismo, što je još mnogo važnije, bili mnogo bogatiji na ljudskoj supstanci.

Željko Grahovac

Sadržaj

Sjećanja

Čista bosanska duša 5
Prvi susret 10
Časno je bilo živjeti sa babom 11
Ko je bio Vejsil Džanić ? 12
Mali čovjek - Velika ličnost 13
...jer sam imala Ljubav... 14

Pjesme moje

Pjesme moje 17
Sjećanje 18
Kad ljubav zgasne 19
Ispred kamina 20
Noć na selu 21
Predvečerje 22
Prošla je mladost 23
Prvi snijeg 24
Ramazanski Bajram 25
Rijeka moje mladosti 27
Sjećanje 28
Nigdje ljepšeg vilajeta 29
Senadova svadba 31
Unuk zavodnik 33
Unuka Nadina 34
Sehur 35
Dragoj majci 36
Damirovo rođenje (proza) 37
Pouke o Titu 38
Dobroj nani 39
Unucima 40
Pjesma Bosni 41
Kruščica 42
Moj zavičaj 43
Titov odlazak (proza) 44
Čelična zakletva 45
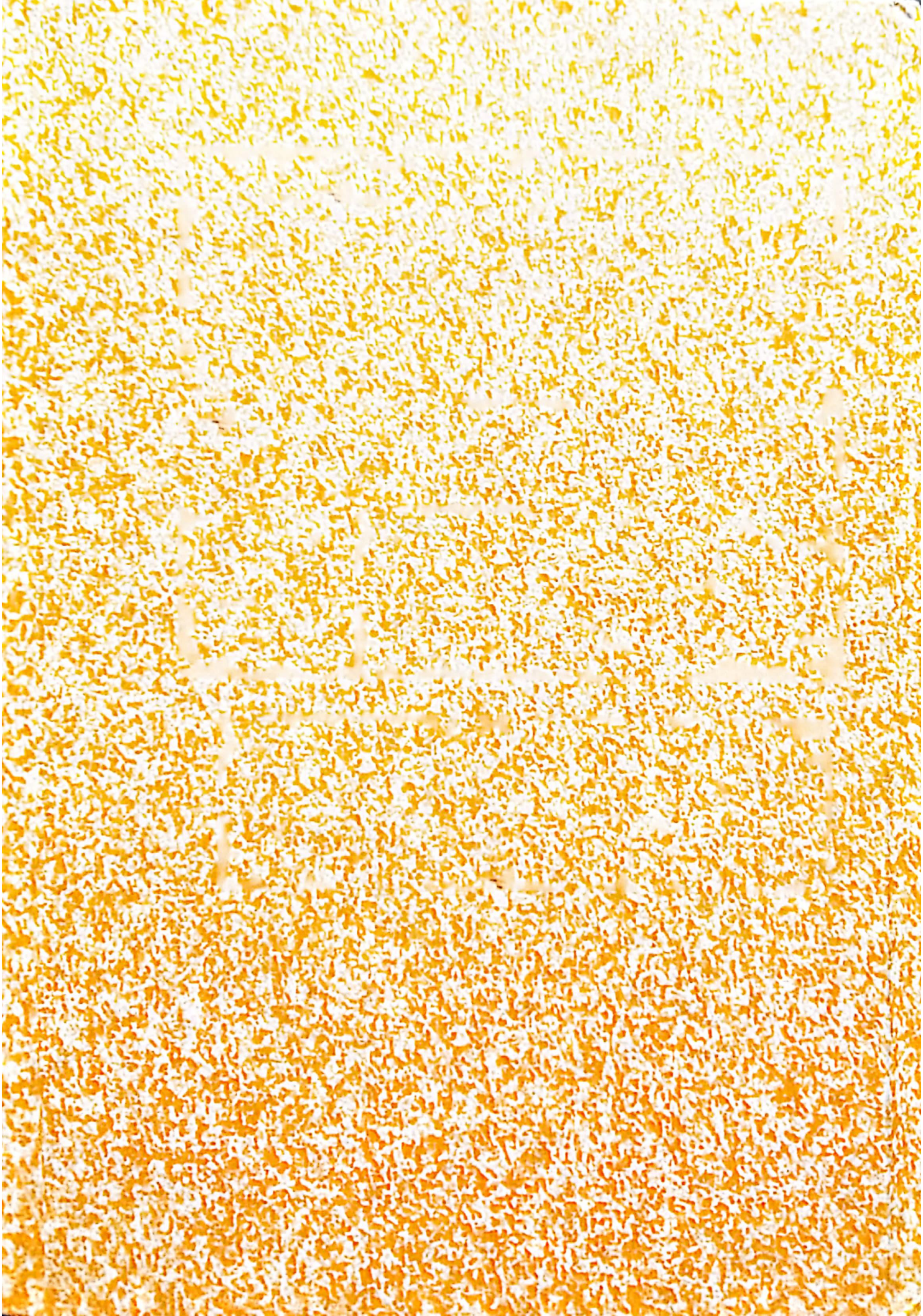
Usnula priroda 46
Hvala Rabbu jedinome 47
Pjesma proljeću 48
Moj pradjed 49
Zimska noć 50
Povratak 51
Koja je to zemlja 52
Izlazak sunca 53
Mome unuku 54
Pjesma Tešnju 55
Dženanu i Dženani 56
Pozdrav Pridjelu 57
O malom zeki 58
Ratni vjetrovi 59
Na mezaru brata svoga 60
Majka Bosna 62
Leti, leti, golubice 63
Jesen je stigla 64
Stari spomenari 65
Dino na snijegu 66
Proljeće 67
Proljećna poema 68
Žubor potoka 69
Kraj kamina 70
Rudarsko zdravo 71
Pastir stado 72
Noćna tišina 73
Unuk ragbista 74
O mravima 75
O klošaru 76
Šetnja rivom 77
Žudnja za porodicom 78
Pjesma slavuja 79
Aforizmi 83
Mali foto-album 93
Recenzija 107